

MAGYAR TÖRVÉNYEK

A Franklin-Társulat zsebkiadásai.

**AZ UJ POLGÁRI PERRENDTARTÁS
és
AZ ÉLETBELÉPTETÉSI TÖRVÉNYEK
ZSEBKÖNYVE**

Magyarító jegyzetekkel, utalásokkal és betűrendes tárgymutatóval ellátva.

Irta
Dr. KOVÁCS MARCEL
kir. ítélőtáblai bíró.

Ára 6 korona 20 fillér.

A TÖRVÉNYKEZÉSI ILLETÉKEK

Jegyzetekkel ellátva
Dr. UJLAKI JÓZSEF
budapesti ügyvéd.

Ára 1 korona 50 fillér.

Megrendelhető:

LAMPEL R. könyvkereskedése
(Wodianer F. és Fiai) részvénytársaságnál
Budapest, VI. ker., Andrássy-út 21. szám.
és minden könyvkereskedésben.

Saját érdekében

Legyen egy kísérlet az új szab. amerikai impregnált
FÉM-TISZTÍTÓ KENDŐVEL.
Elsővel bármilyen fémtárgy gyors és egyszerű keze-
lésben hónapokig tartó korróziómentes. Minden
eddig tapasztalt folyékony fém-tisztítót felülmúl.
Sohasem szárad ki, nem koplat, nem horzsol, olcsó és
gondtalan. Ára 25 fill., 50 fill., és 1 kor. Mindenütt
kapható. — Kereskedőjénél kérjen tájékoztatást.
FORGALOM: FORSTNER JOZSEF GYARAGNÁL BUDA-
PEST, IV. KER., REÁLTANODA-UTCA 4. SZ.

AZ „OLCSÓ KÖNYVTÁR” UJDONSÁGA.

Az „Olcsó Könyvtár” a legrégibb és leggazda-
gabb magyar kiadói vállalat. Az irodalom, a
művészet, a tudomány minden ágát képviseli.
Szerkeszti HEINRICH GUSZTÁV. Egy szám ára 20 fillér.
Jegyzék minden hazai könyvkereskedésben kapható.

**A YILÁGHÁBORU
OKAI**

címmel most jelent meg

ANGYAL DÁVID

egyetemi tanár politikai tanulmánya.

Közvetlenséggel mondja el a szerző a háboru elő-
zményeit és élelésétével betekintést enged az
események mögött rejtőző okokba is.

Ára 40 fillér.

Megrendelhető:

LAMPEL R. KÖNYVKERESKEDÉSE
(Wodianer F. és Fiai) R.-T.-nél
Budapest, VI. ker., Andrássy-út 21. sz.
és minden hazai könyvkereskedésben.

Lampel R. (Wodianer F. és Fiai r.-t.)
ujdonságai

A MODERN HÁBORU ESZKÖZEI

Irta Archibald Williams nyomán Sándor Szilárd.

Az I. rész: Az ujkori tüzérség fejezetei:	Megjelent a Magyar Könyvtárban.	A II. rész: Harc a tenger alatt fejezetei:
Az ágyuk	Rendkívül érdekes könyv, leírja az összes fegyverek szerkezetét, használhatósá- gát, hatását stb. A háború borzalma és dicsősége ele- venedik meg előttünk, ha annak eszközeivel ismer- kedünk meg.	A kormányozható torpedók
Nehéz ágyuk		Vízalatti járművek
A vontcsövű puskák		Szó van még: Torpedóvetőkről
Gépfegyverek		Hajókábelekről
Robbanó anyagok		A buvárokról
Látogatás az ágyugyárban	Ára 60 fillér.	Viziaknákról

Megrendelhető:

LAMPEL R. könyvkereskedésében, (Wodianer F. és Fiai) r.-t.
Budapest, VI., Andrássy-ut 21. és minden hazai könyvkereskedésben.

Rendelésnél
sziveskedjék lapunkra
hivatkozni.

MAGYARHÓN ELSŐ, LEENAGYOBB ÉS LEGJOBB HIRNEVŰ ORAÜZLETE.

Alapított
1847.

Brausweller János
Szegeден. Cs. és kir. kizárólagosan
szab. chronometer- és műóras. feltalálója
a remontoir ingóóráknak
stb. stb.

• ÓRAK, ÉKSZEREK 10-évi jótállással,
RÉSZLETFIZETÉSRE

Képes árjegyzék barmenny. javítások pontosan eszközöltenek.

**Knuth
Károly**
mérnök és gyáros

Cs. és kir. fonségo József főh. udv. száll.
Gyár és iroda: Budapest, VII., Garay-u. 10.

KK
Kőzponti víz-, lég- és gőzfűtések, légszusz- és víz-
vezetékek, csatornázások, szellőztetések, szilárdítók,
vizieróművi emelőgépek stb. — Tervek, költségveté-
sek, jövedelmi előirányzatok gyorsan készíttetnek.

VASÁRNAPI UJSÁG

3. SZ. 1915. (62. ÉVFOLYAM.)

SZERKESZTŐ
HOITSY PÁL.

BUDAPEST, JANUÁR 17.

Szerkesztési iroda: IV. Vármegye-utca 11. Egyes szám
Kiadóhivatal: IV. Egyetem-utca 4. ára 40 fillér.

Előfizetési feltételek: Egészévre — 20 korona. A „Világkrónika”-val
Félévre — 10 korona. negyedévenként 1 koronával
Negyedévre — 5 korona. Külföldi előfizetésekhöz a postailag meg-
határozott viteldij is eszanolandó.

UTOLSÓ PIHENŐ A TŰZVONALBA INDULÁS ELŐTT.

AZ ÉSZAKI HARCZTÉRRL. — Balogh Badó, a harcstérre kiküldött munkatársunk félfotója.

KÉP LEÁNY.

REGÉNY. IRTA SZEMERE GYÖRGY.

(Folytatás.)

— Ne kimélj, Pipi... Huszonegy év nagy különbség... Nem lenne esuda, ha megbántad volna, hogy hozzám jöttél... Én olyan nyers vagyok, te olyan finom vagy... és ideálok vannak... A leányunk miatt kérdelem.

A nyugodt előkelő asszonynak kitört a szive, felugrott s idomtalan ura nyakába borult. — Szeretlek és mindig szerettelek, én voltam a világ legboldogabb asszonya.

— Hm, hm... Igen érzékenyedtél az öreg úr, csak röstelkedett, motyogni tudott. Megsimogatta kedves meleg párja puha szöke haját s szinte áhitatos tisztelettel kezelt csókolta neki. — Angyal vagy, nem érdemeltelek meg.

A fegyelmezett urasszony is megröstellte spon-tán érzékenykedését. Hogy legyőzze gyön-geségét, két kézre fogta férje tömzsi fejét s jól megsubrikolta.

— Öreg esacsika, most kezd nekem udvarolni huszonöt év után! Mikor kérőbe járt, bezzeg ki nem fért volna az ajkán a legkicsikébb hízélgés sem, pedig azt úgy szeretik a fiatal leányok.

— Én is csak olyan medve voltam, mint Ottó — vélte a boldog úr — a fő, hogy meg lehet lenni a medvékkel is.

Az asszony maga mellé húzta férjét a díványra.

— Tessék?

— Én nem a leányom miatt aggódok, hanem Ottó miatt.

— Miért?

— A férfi hét esztendő alatt nagyot változik, különösen ha tigrisekre vadászik Indiában.

— Ah, bah, a medvék nem változnak, magamról tudom.

— Miért ment el s miért maradt hét esztendeig?

Papa fölsőbbé mosolygott.

— És — gúnyolódott — miért kérte meg tőlünk mikor elment, tízennégy éves leányunk kezét? Ki kényszerítette rá?

— Akkor is — okoskodott a mama — mért nem jött vissza hamarabb a leányért?

A papa erre nem tudott hamarosan kaden-cziát.

— Bolond egy kiesít — vélte mindkét tenyérét kifordítva — de az nem baj, magam is bolond vagyok egy kiesít... Hopp, megvan — jutott később az eszébe — most már mindent tudok. Ottó talpig becsületes, lelki-ismeretes ember, nem akart visszaélni egy gyermekleány vonalmával, alkalmat akart adni Miczinak, hogy tisztába jöjjön az érzel-meivel, hogy hozzá való gyermeki ragaszkodás az igazi szerelem csirája volt-e.

— Hiszem, hogy az volt, — mondta a grófné némi gondolkodás után — Csak egy embertől féltettem Miczit.

— Kitől?

— Edustól.

— Hát az remek legény, csakugyan.

— De könnyelmű... Szerencsére ki nem állhatja Miczi... Ottó — vélte az anya — azon illetlenül kapja vissza a szívét, nem hiába várt rá hét évig híven, férfiasan.

Gábor úr megdörzsölte a nyaka helyét.

— Biztos vagy benne, mama?

— Majd meglátod, milyen hatással lesz reá az Ottó megérkezésének a híre.

— Rögtön behívom — ajánkozott az apa. — Ne félj, — fogadkozott, — én csak behívom, a beszédet teljesen rádbízom... Úgy jobban megfigyelhetem az arczát...

Kidőcögött, Tiz perc múlva visszajött, de nem Miczivel, hanem süldő ikerleányaival.

— Miczi kilovagolt, — jelentette, — de beszélhetsz a spirkákkal is, úgy is kislát a dolog előbb-utóbb.

Hóhéhr battisztruha volt a leányokon, len-szín hajokban egy-egy pipacs ékeskedett. De még azoknál a pipacsoknál is pipacsosabb volt az arczuk a kíváncsiságtól.

— Mi történt, mamszi? — kérdezte Teréz. — Fiatalemberek jönnek?

Örömben vagy hat csókot esattantott a mama arczára.

— Nem az lesz, — izgatta magát Piroska, — apszí megveszi az automobil.

Mindkettő a maga vágyát kergette, de sajna nem kapta el. A helyett egy épületet leczkében részesítette őket mamszi.

— Oh, Teréz, te javíthatatlan. Nem szégyel-lel magadat, hogy mindig a fiatalembereken jár az eszed. Tegnap kaptad az első hosszú szoknyádat s ma már azt hiszed, hogy az egész világ hódolni fog előtted. Te meg Piroska, ne légy nagyravágyó. Minek nekünk az automob-il, mikor a paradéslóvaknak sem tudunk dolgot adni stb. stb.

Papa úgy érezte magát, mikor az ő telivér kislányait regulázták, mint a kinek tít szur-kálnak a körme alá. Izgett, mozgott, mind-untalan bele akart recsesenteni mama prédikációjába, de az nem hagyta magát: ontotta a szót, mint a záporosó. Papa végre is úgy vetett véget a családi jelenetnek, hogy csuklani kezdett.

A familia igen féltette az öregot a szélütéstől: prüszkölni sem engedték, mert hátha vérömlést okozhat az is.

Mama azonmód véget vetett a leczkének, vízért kergette leányait, maga meg megszorította férje nyakszirtjét, mert az ő hite szerint ott van a csuklás fészke.

Apszí persze azonmód abbahagyta a csuklást, a leányok vízét a világról sem akarta kiinni.

— Menjete a vizeztekkel, látjátok, hogy nem csuklom már, gyűlölem a vizet.

A leányok most már összeszedték minden erejüket, hogy illedelmesen viselkedjenek. Le-ültek mamájukkal szemben, peckesen, a hogy a finishing governess követelte, lesütötték szemüket s kis szájat csináltak.

Apjuk valósággal megsajnálta őket. Persze nem is sejtette, mily jól mulatnak magukban a képmutató hölgyecskék s hogy annyit sem félnek mamájuktól, mint Bernáttól, az öreg újfundlandi kutyától, a kinek a hátán annak idején lovaglási tudományuk első elemeit voltak szerencsések elsajátítani.

— Fruskák, — pukkant ki apszí a meg-billent egyensúly érdekében, — emlékeztek-e még Ottó bácsira?

Többet nem mondott, átadta a szót felesé-gének.

— Hogyne emlékeznének. Egy pillanatra sem hagytak neki békét, mikor itt élt közöttük, vele csináltatták meg még a számtani felada-taikat is... Úgy-e szerettétek Ottó bácsit, gyerekek?

— Miért kérded, mama? — pattant fel Teréz olyan élénken, mint a réti kabóca. — Tán visszajön?

— Vissza, de meg ne felejtkeztek magatokról, nagyok vagytok, ott nem folytathat-játok vele, a hol elhagytátok.

— Ugyan, mama, — csicseregte Piroska gyöngyszemkacagással, — azt úgy is tudjuk, hogy az ölébe most már nem ülhetünk.

— Jaj, te lány! — botránkozott meg a grófné leánya szabad száján.

Annál jobban élvezte apszí. Jókedvében rá akart a leányokra ijeszteni.

— Nem magában jön ám Ottó bácsi, hanem tizenhét tigrissel.

De biz a leányok eszöppet sem ijedtek meg a tigrisektől, szinte eszomorodtak, midőn meg-tudták a mamájuktól, hogy kitömött vad-állatokról van szó. A fantáziájuk azért nem szünt meg működni.

— Vajjon egészen megfeketedett-e az Ottó bácsi bőre?

— Hozott-e magával bayadért?

— És gyöngyöt és rubint?

— Tud-e még magyarul?

— Felmászott-e a Dawalaghiri csúcsára?

— Meglátogatta-e a háromszázötven éves indus szentet?

Egymást kergették a naivabbnál naivabb kérdések. A napkeleti meseországból ezer jános-vitézi hőstett elkövetése után hazakérülő Ottó bácsi körül forgott az egész világ.

Vajjon hogy fog végződni az érdekes hős-költevény? — melázott el egy pillanatra a romantikus hajlandóságú Teréz. — Ki lehet a hős titkos araja, hogy ilyen rengeteg próbára tette az érte epedő férfiú szerelmét. Megelég-szik-e tizenhét tigrissel, nem fogja-e még tovább kínozni szegény Ottó bácsit?

A prózaibb Piroska azon gondolkodott, nya-kába ugorják-e a bácsinak a viszontlátás pillanában, vagy csak knixet csináljon neki. Majd hangosan elkezdte magát, mert hirte-len egyéb jutott az eszébe.

— Mit nevezsz a levegőbe? — kérdezte az anyja befelé mosolyogva, de rosszalást mimelve kifelé.

— Azt, mamszika, édes, hogy most már aligha bírna meg bennünket a bácsi szakála, igen meghíztunk.

Ezen a gyerekességen még Teréz is meg-botránkozott.

— Jaj, hogy nagy lány létedre ilyeneket forgatsz a fejedben!

Mama is mondani készült valamit, de apa megelőzte a bajt.

— Ne veszekedjete, fruskák, az Ottó bácsi szakállába ezentúl nem szabad bele esimpesz-kegetek, punktum. Egyáltalában, ha nem vagytok tisztában a mi illikkel, csak Miczire nézzetek.

A lányok rázúdultak az apjukra. Lehetetlen-séget tőlük ne kívánjon senki se. Nekik nem ambíciójuk a mesebeli királykisasszony sze-repét játszani. Ők vígan akarnak élni, ka-czagni, tréfálni, táncolni. Ők bámulják Miczit: méltóságos madárjárását, meleg, égbevezető te-kintetét, finom, leereszkedő mosolyát, karesú dereka ítemes hímálását, telt karja nyugodt, ívszerű lendületét, de nem kívánják őt semmiben de semmiben utánozni, mert csupa tökéletes-ség az, a mit ő csinál s olyan szomorúnak tet-szik, még ha vig is, az a mi tökéletes.

Papa élvezettel tartotta oda széles hátát a rettenetes fruskáknak, a kik semmi áron sem akartak megkomolyodni, mama ellenben meg-sokalta a lázongásukat.

— Elég a locsogásból, gyerekek, menjete angol leczkét tanulni.

A házaspár magára maradt. Papa belenezett a leányai mögött becsukódó ajtóba, aztán egy komikus piruettel szembe fordult a feleségével.

— Elvira, ne bántsd a fruskákat, hagyj őket virulni, a hogy Isten rendelte, mert nincs a világon még két ilyen kedves kölyök.

Ebben a pillanatban szapora cipőkopogás, zavaros lótas-futás zaja verte fel a kastély csöndjét. Kivágódott az ajtó s rémült arczal, mintha szél söpörte volna oda, a szobába sod-ródott Manzi, a Miczi komornája, majd be-sántikált sírva Csontosné, a dadus is.

— Mi történt?

— Beszéljenek!

— A ló!... hebegte Manzi.

— Miféle ló?

— A Comtesse.

— Mi van vele?

— Egyedül jött haza.

Comtesse a Miczi hátsólova volt.

A grófné pillanatra sem vesztette el lélek-jelenlétét. Mindenekelőtt férjéhez sietett; meg-fogta a karját.

— Ne ijedj meg, nincs aggodalomra komoly ok; nem egyszer estem le lóról magam is... Légy teljesen nyugodt, ne izgasd magadat.

Aztán a komornához fordult.

— A lovasz sem jött haza?

— Ne-em.

asszonyszerű leány úgy reszkedett, mint a nyárfalevél, mint — egy kísértetlátó babonás szolgálo.

— Rossz vagyok, — vádolta magát, — rossz, meggondolatlan, gögös, konok; követelek, lá-zadok, lenézem az életet, mikor semmi okom sincs reá, mikor mindenem megvan a ti jósa-gtokból; mindenkit megszorítottok, — fakadt ki végül, — mikor mindenkit boldogitanom kellene.

A keménykötésű, de lágyszívű apa félbe-szakította:

— Ne vádold magadat igaztalanul, jó vagy, csupa lélek vagy, nem szomorítasz senkit, min-denkit boldogítasz.

Ennyi elnéző jószág végkép megbillentette a büszke leány leki egyensúlyát. Estebédig nem lehetett szavát venni. Az ebédhez azonban már úgy ült le, mintha mi sem történt volna.

Mint rendesen, nagy tolettet csinált: gyöngy-diszes fekete selyem-écsü ruhát öltött. Dere-kának mérsékelt kivágásából csillogva emel-keedett ki iramszarvas-tartású, misztikusan fehér, büszke nyaka. Az alja szokatlanul rövid volt, keskeny, sőtétilla selyemtopánba szorított lábát s átfogható karesú bokáját nem takarta el.

Tömör fekete kontyára tágranyílt marshallniél rózsát illesztett, egyéb apró dísz nem volt rajta: megvetette az ékszer, a holt követ.

A spirkák irigységgel vegyes bámullattal néztek fel nénjükre, mindketten torkig voltak örö-kös (Teréz szerint buta) fehér ruhájukkal, mert egyebet nyáron nem volt szabad viselniük.

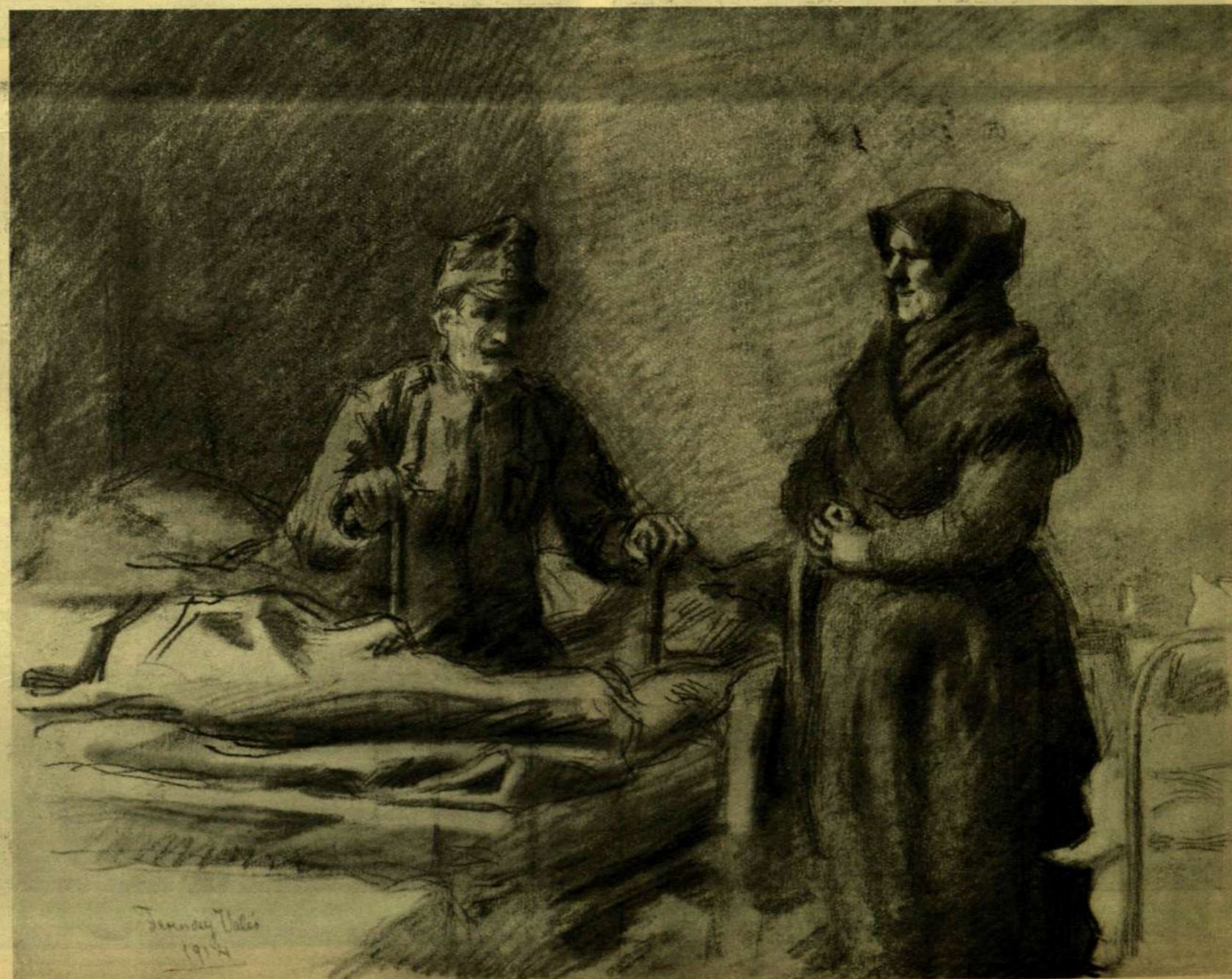
Miss Lucretia Green, a finishing, a kinek faja természetrajzi törvényei ellenére olyan kerek volt a képe, mint a holdvilág, keztyűben jelent meg, mert jobbkezének középső két ujját kiskorában leharapta egy kutya. A misz nem lehetett valami lányszó, mert immár húsz éve ette magyarok kenyerét, de a nyelvükből egyetlen szót sem tudott elsajátítani. Papa, a ki ki nem állhatta, tökéletes bátorsággal kez-

te az esetet.

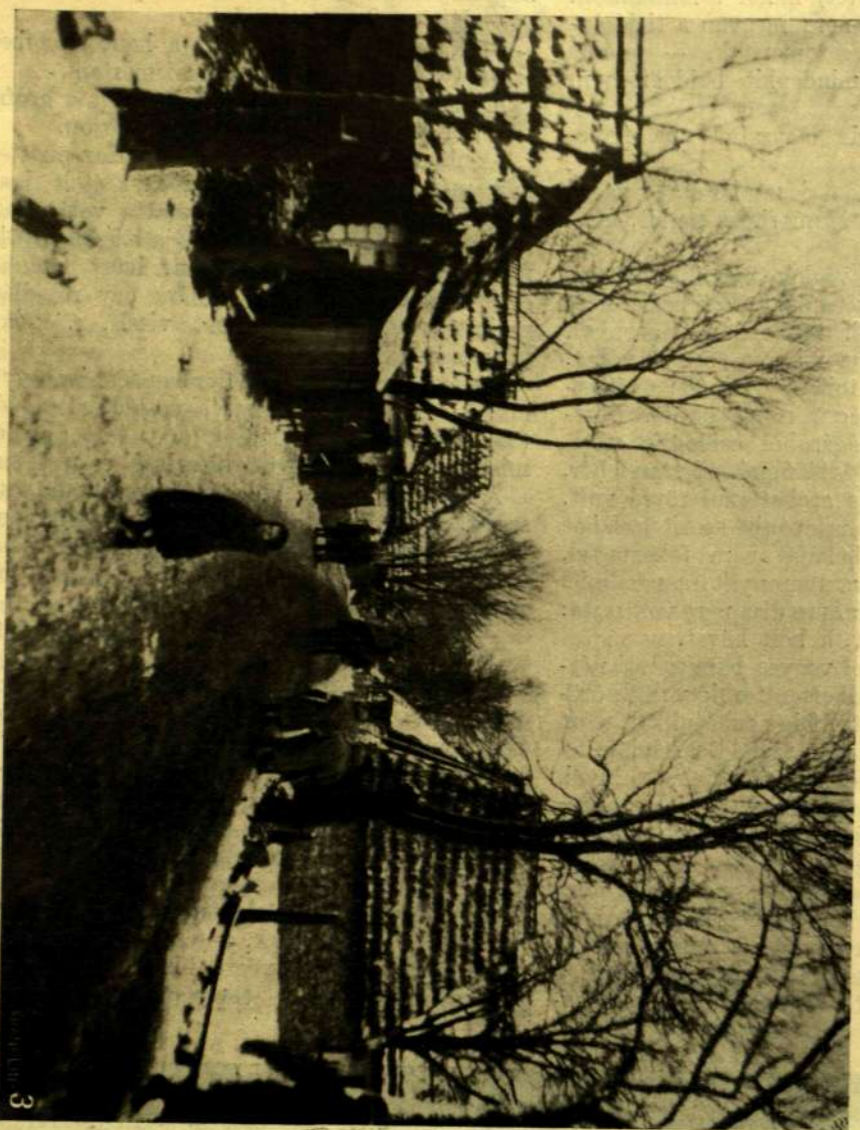
A leánykák különben sem fogták fel a dolgot tragikusan. Ők is leestek a Bernát hátról nem egyszer és soha sem tört össze semmiféle esontjuk.

Az Ottó távirata igen izgatta papát az egész ebéd alatt. Mert mama megtöltötte neki, hogy beszéljen róla, valaméddig a Miczi lelki nyu-galma teljesen helyre nem állott. Úgyzintén a fruskáknak is. Feketekávénál, a mit a kerti kioszkban szervizáltak, a feszező papa szem-játékának engedve, végre kirukkolt mama a nagy hírrel.

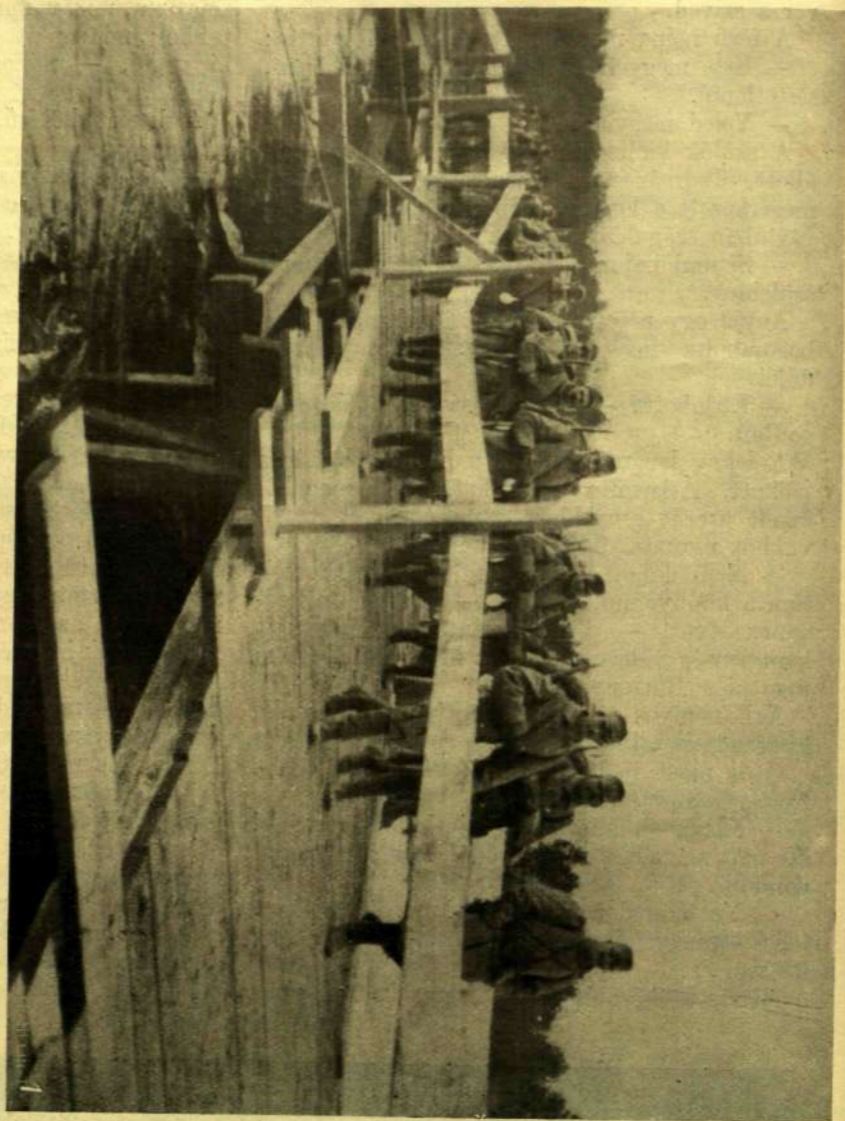
(Folytatása következik.)

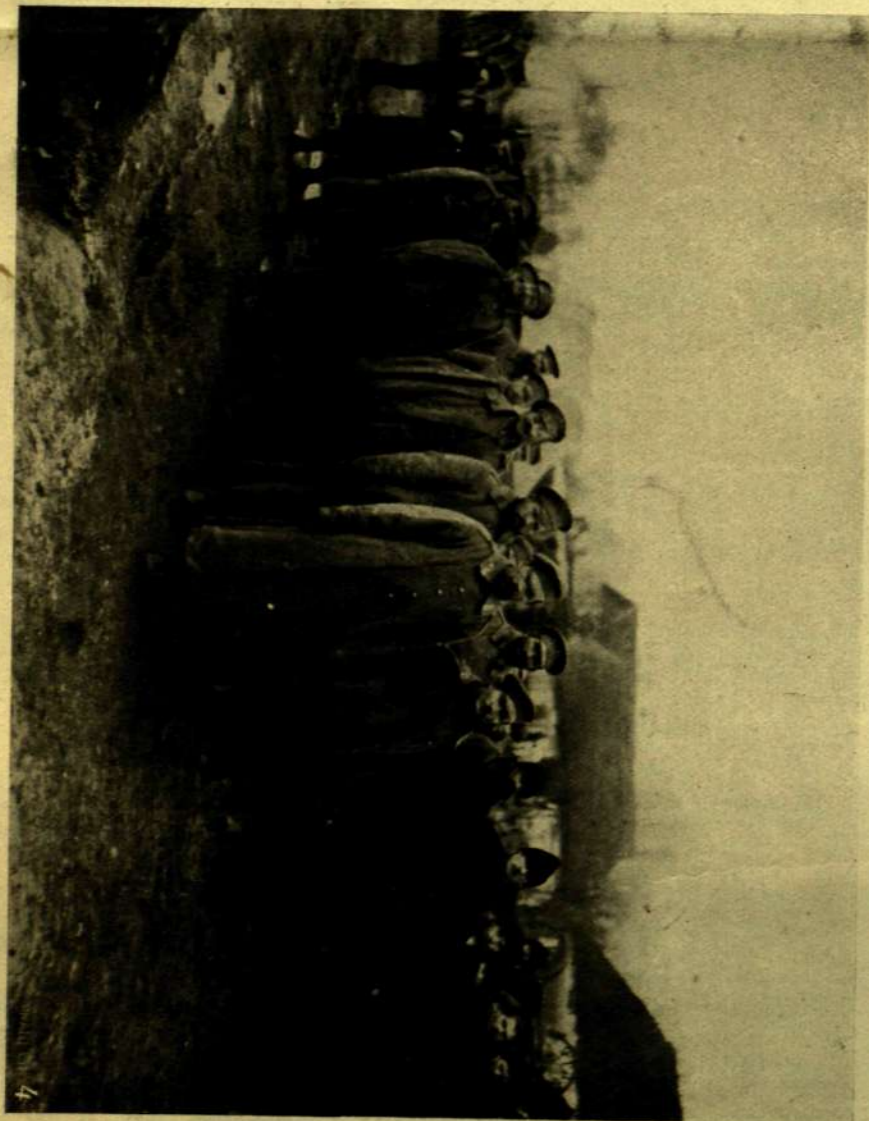
LÁTOGATÁS A SEBESÜLT FIÚNÁL. — Percocay Valér rajm.

3

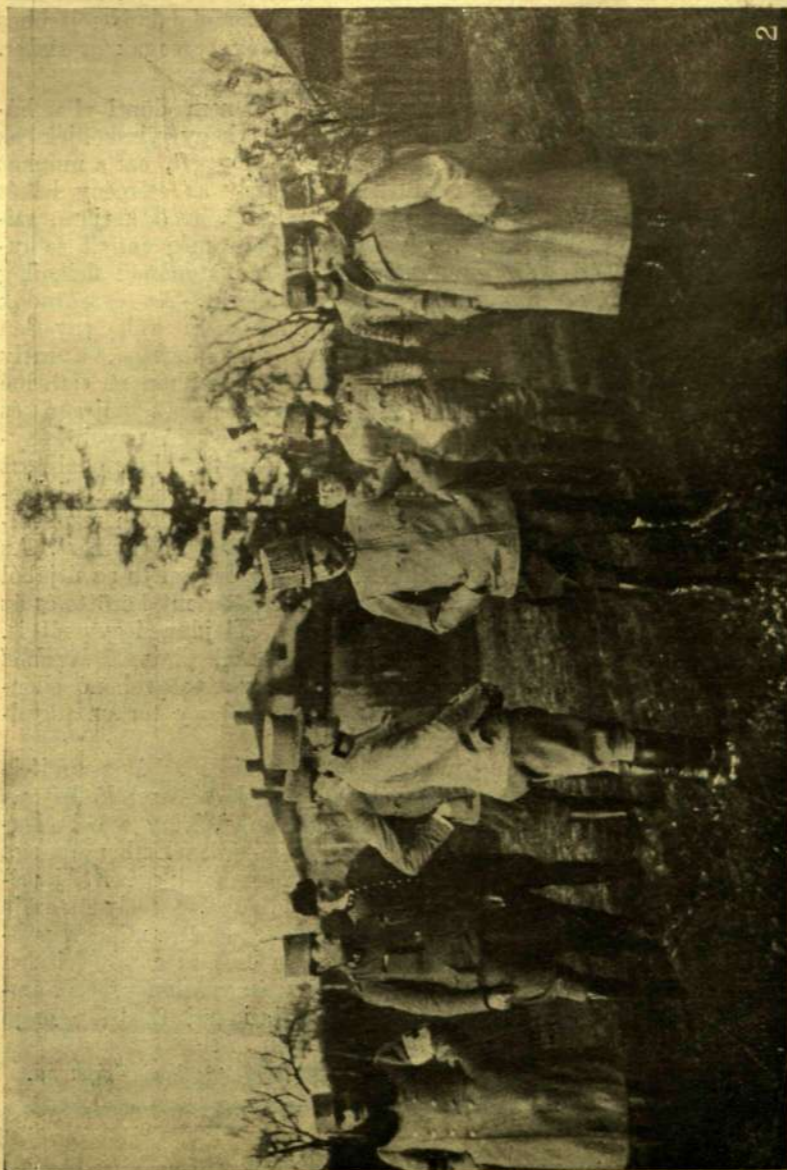

4

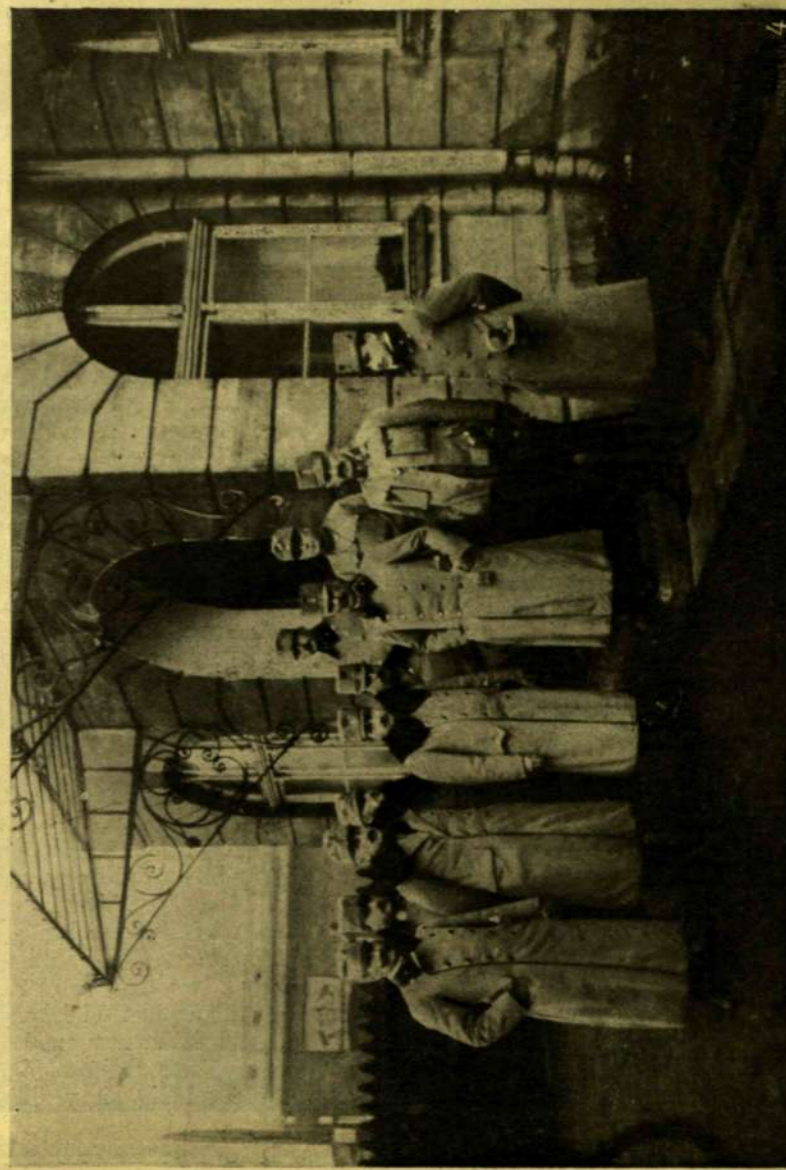

4

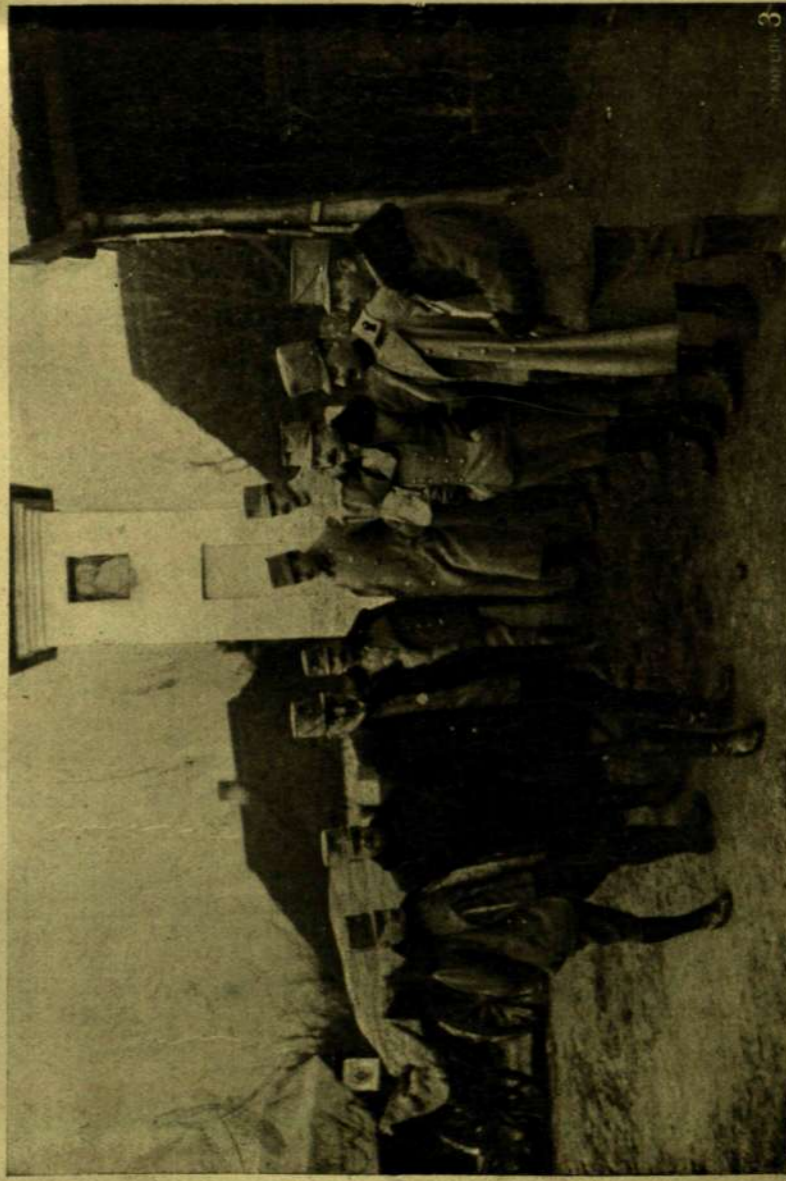
1. Katonánk átvonulnak egy az oroszoktól elfoglalt srétekgyálon. — 2. A harcok után összeszedett hadiférfiszemlések tömege. — 3. Kvasznjov falu orosz- Lengyelországban. — 4. Orosz foglyok a gárda-erredőli. — AZ ÉSZAKI HARCZTÉRŐL. — Joly Gyula, a harcokra kiküldött munkatársunk férfényei.

2

4

3

1. Danil Viktor tábornok hadseregparancsnok vezérkarával. (Középen Danil tábornok, tőle balra Albrecht főherceg, Kozhanovszky tábornok és Thierry alezredes, jobbra báró Waldstätten ezredes vezérkari főnök.) — 2. Tóhútsékhataler altábornagy, hadtestparancsnok vezérkarával. — 3. Báró Kirchbach Károly hadtestparancsnok vezérkarával. — 4. Báró Kirchbach János hadtestparancsnok vezérkarával. — AZ ÉSZAKI HARCZTÉRŐL. — Joly Gyula, a harcokra kiküldött munkatársunk férfényei.

HÁBORÚS HULLÁMOK.

A döntő erő.

A modern háborútól mindenki azt várta, hogy a technika csodatételeinek sorozata lesz. A gépek bravurjainak koszorúja, a gépeké, a melyek a teljesítés minden ágában kábitó fejlődést értek el, de talán semmiféle téren akkorát, mint a rombolás és az ölés tudományában. Hiszen egy *telibe* találó gránát szétvet egy egész gyárat, egy jól kilőtt torpedó megöli és a tenger feneketlen sírjába temeti a legnagyobb oceánjáró hajót, egy gépfegyver le tud kaszálni egy egész zászlóaljot. És nincs olyan terület, a mely számára a modern háború arzenálisának ne lennének gépei. E pusztító és gyilkos gépek meg tudnak jelenni minden elemben. A földön, a levegőben, a vizen és a víz alatt. Van olyan is, a mely úszni és repülni egyaránt képes, mint a sirályok és a szárnyas halak.

Meg volt tehát minden oka, alapja és joga a föltevésnek, hogy az új háború a gépek mérkőzése lesz. A gépek fogják végezni a döntő teljesítéseket: a mechanizmus és az élettelen anyag. Az ember számára a gépek mögött és a gépek előtt nem igen marad más hivatás, mint meghalni, vagy szerencsés véletlenségek segédelmével túlélni a halálnak szinte kötelező alkalmait. Az egyik gyászos, a másik szerencsés szerep, de egyaránt passzív mind a kettő.

Abban, hogy a gépek: ágyúk, golyószórók, torpedók, aknák, bombák, búvár- és repülő-művek rengeteg szerepet fognak játszani a példátlan mérkőzésben, valóban nem is csalódtunk. Az óriási mozsarak, a vizalattjáró- és a lég-hajók óriási dolgokat műveltek. Óriásiakat, de — *nem* döntöket. A háború még folyik, a mérleg adatai még gyűlnek és alakulnak. De egy már bizonyos. És ez az, hogy a végleges eredményben nem a harcra vitt *művi energiák*, nem a gépek tömege és nem is a gépek kvalitása fog érvényesülni a legdöntőbb hatással.

A haredöntő faktor a csodatevő gépek teljes és példátlan méretű produkciói középett is maradt az, a ki volt akkor is, mikor még gépek egyáltalában nem voltak a világon: az *ember*. A jó Istennek ez a csodálatos gépe, a ki a maga *gépi*, fizikai erejénél nagyobb hatást igen, de gazdagabb és változatosabb energiájú mechanizmust nem tud és soha se fog tudni teremteni.

Az orosz-japán háború sok új tanulsága között egyet se éreztünk oly meglepőnek, mint azt, hogy a nagy csaták sorsát a *szurony-roham*, tehát az ősi, primitív verekedés formájához legközelebb eső tusa döntötte el. Ez egyenesen érthetetlennek tűnt abban a korban, a mikor az ágyúgolyó mértföldekre, a puskagolyó is kilométerekre repül és a robbanó lövedék: a gránát, a shrapnell száz embert tud leteríteni egyszerre. A modern fegyver és a modern lövedék hatása oly rettenetes, hogy az egyéni energiát, erőt, bátorságot, ügyességet rég és sokszorosan túlhaladott, tehát számításba egyaránt nem jöhető érték gyanánt véltük kiküszöbölendőnek minden kombinációból.

A mandzsuri háború meglepő tanulságát ez a mostani világ-mérkőzés megszászorozta. Kiderült, hogy az ember nem veheti magát annyira körül a gépek özönével, hogy a döntő erő ne az ő ereje, a döntő gyöngécség ne az ő gyöngéje, a határozó körülmények ne azok maradjanak, a melyek nem a gép, hanem az ember cselekvő-képességét befolyásolják, segítik vagy csökkentik. A gép, akármilyen tökéletes legyen is, nem képes függetleníteni bennünket azoknak a körülményeknek az erejétől, a melyeket csak a védtelen és páncélozatlan emberi képességekkel szemben gondoltunk hatáscsnak. Mert kiderült, hogy minden emberi találékony-ságnak egyenlő értékű ellenszere ugyancsak maga az emberi találékony-ság, a mely a támadó ötlettel és szerszámmal azonnal szimbeállítja az egyforma erejű védő ötletet és szerszámot. A gép mindig kiegyenlíthető egy másik fizikai

vagy értelmi produkcióival. A mi ki nem egyenlíthető, a mi az el nem tüntethető, tehát a mérkőzésben döntő különbségeket adja, az a bennünk rejlő és nekünk magunknak is rejtelmes energiák tömege, egy szóval maga: az *ember*. És mindig csak az ember.

A gép nem végzi el és nem dönti el a háborút. A gép elég arra, hogy viaskodjék az ellenséges géppel, de a lényegét, azt a munkát és azt a pillanatot, a mely az esemény lelkét adja, ráhagyja az emberre, az ő karjára, szívére és agyvelejére. A gép még annyit se tudott produkálni, hogy a katonának fizikailag könnyebbé tegye a háborút. Az évszázadok előtt vívott harcoknak nem volt egyetlen olyan fáradtsága vagy viszontagsága, a mely ma éppen úgy, sőt fokozottabban ne terhelne a katonát. Az emberi szervezet teljesítő és ellentálló képessége soha, de soha se volt kénytelen oly megfeszített munkát, oly csodálatost és hihetlent produkálni, mint mostan a háborúban. A mesterséges energiák szétmarcangolják, fölfalják és megsemmisítik egymást. Az egymásnak rohanó ember kitaszítja az útból mindazt, a mit ávolságot teremt közötté és az ellenség között. Még a tulajdon fegyverét is. A nagyon közeli lövészárkok katonái *kövekkel* dobálják egymást. Az egymásra rohanó ellenségek elhajítják a puskát, hogy torokn ragadassák egymást.

Az óriási technikai fejlődés tehát semmiféle egyéni terhet nem emelt le a harezoló katona válláról. A *Sors* megköveteli, hogy a hcl a legnagyobbért folyik a viadal, az Ember a maga küzdő és szenvedő képességének egész teljességével dobja magát a viharba, a melynek ereje fölborít minden gépet és lehánt minden pánczelt. A döntés csúcsán csak maga a meztelen ember birkózik lihegve és vérezve a másik emberrel és a maga izmai, idegei és lelke ereje szerint győz vagy bukik...

Szöllősi Zsigmond.

MAGYAR BAKÁK A LÖVÉSZÁROKBAN.

AZ OROSZ-LENGYELORSZÁGI HARCZTÉRRŐL. — Jelfy Gyula, a harcstérre kiküldött munkatársunk felvétele.

A LEVEGŐBEN FELROBBANÓ GRÁNÁT.

TÉLI ESTE EGY OROSZ-LENGYELORSZÁGI HARCZTÉREN, KWASZINÓW ELŐTT.

AZ ÉSZAKI HARCZTÉRRŐL. — Jelfy Gyula, a harcstérre kiküldött munkatársunk felvétele.

RÖVID PIHENŐ.

A GALICZAI SÁRTENGERBEN.

AZ ÉSZAKI HARCOZTÉRRŐL. — Balogh Rudolf, a harcstérre kiküldött munkatársunk felvételei.

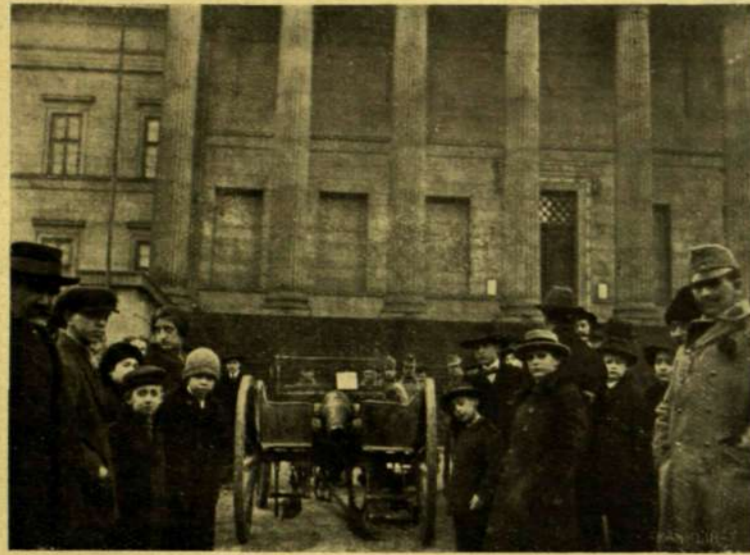

NÉMET TRAIN EGY GALICZAI KASTÉLY PAREJÁBAN.

NÉMET KATONA-ÉROK GALICZIÁBAN.

AZ ÉSZAKI HARCOZTÉRRŐL. — Balogh Rudolf, a harcstérre kiküldött munkatársunk felvételei.

ZSÁKMÁNYOLT OROSZ ÉS SZERB ÁGYÚK A MAGYAR NEMZETI MÚZEUM ELŐTT BUDAPESTEN.

ATSUMI SHIBATO.

Elbeszélés. — Irta: Eugen von Binder-Kriegstein.

Fordította: Zoltán Vilmos. (Folytatás.)

A következő években ritkán, nagyon ritkán gondoltam Shibatorra. Csak akkor, ha az Orinoco mentén, Haitiben, Cubában vagy New Yorkban láttam a honfitársait. És akkor sem mindig kizárólag ő rá gondoltam. Mert neki emlékeim kaleidoskopiájában csak nagyon szerény kamrácska jutott, mivel álmainak oszloposarnokos paloták állottak nyitva. Előttem ez a szó «japán» lassanként azonossá vált a «kém» fogalmával, s a légkisebb okom sem volt arra, hogy szeressem őket. Ellenkezőleg! Mennél többet hallattak magukról, mennél fenyegetőbben gomolyogtak a viharfelhők a Kínai-tenger felett, annál kiállhatatlanabbak lettek előttem a maguk nagyzási hóbortjukban, követelődzésükkel s avval a naiv gögjükkel, hogy helyet követelnek maguknak a nagyhatalmak sorában s a kaukázusi fajjal való egyenjóságuk elismerését sürgették.

Am 1903-ban, egy esős októberi estén a new-yorki Bowery-streetben mégis csak élenken rá kellett gondolnom Shibatorra. Akkor éjjelre heves összeütözközést vártak a rendőrség és a «gangs» néven ismeretes, csavargókból, kitarítottakból s főleg zsidó kamaszokból álló szövetkezetek közt, melyek ott valóságos ütözközéseket szoktak megvívni s én egy detektív társaságában arra vettem utamat, hogy egyszer szemtanúja lehessen egy ilyen utcai harcnak. Miközben egy utcaszarkon két hatalmas terméti irhoni rendőr védelme alatt megálltam s mentorom kémszemlén járt, a kihalt második avenueből tipegve s gyorsan egy apró emberke tartott felénk. Már túl volt rajtunk, a nélkül, hogy a legkisebb figyelemre méltatott volna, mikor megfordult s egyenesen felénk jött.

— Attention! — szólt az egyik rendőr halkán a társához — ez egy japi.

A másik, mintha a szolgálati szabályzat valamely pontjának végrehajtásáról volna szó, nyomban kihúzta övéből hickoryfüttykösét. Egy félelmében remegő, ezernavékonyaságú hang szálmalmasan gyenge angol nyelven az útirány felől érdeklődött. A newjerseyi kompállomáshoz szeretne jutni, de eltévedt.

— Mit, te csirkefogó!... Te akarsz lóvá tenni fehér rendőroket?...

— És mielőtt még megakadályozhattam volna, az irgalmatlan rendőrfüttykös lezuhant a törpére, azt vállán találta s mint valami agyagtömböt levágta a földre.

— Nos, majd elveszünk a kedvedet a kérdézősködéstől, te szakafia!

— És az óriás a gallérijánál fogva felemelte a babszemjankót, mint a házinyulat szokás, és maga elé tartva, hatalmas rugásokkal tolt a rendőrállomásra.

Ha valami négerről, indiánusról vagy csak khinairól is lett volna szó, nem türtem volna ezt, annál kevésbé, mert igazolványom feljogosított volna a közbelépésre. De egy japán iránt nem éreztem szánalmat. Sokkal nagyobb volt gyűlöletem és felháborodásom az egész

néppel szemben — túlságos szemtelenséggel törtettek a velünk való egyenrangúságra, sokkal jobban gyűlölték bennünket, hogyssem kellett volna gyűlölettel fizetnünk.

— Egy khinairal bizonyára nem bánt volna el ily durván? — fordultam az ottmaradt rendőrhöz. Ez — alapszámban bizonyosan ép oly jóindulatú, mint minden más irishman — halkán dünnyögte:

— Oh! no... John Chinaman-nel egész jól összeférünk. Azok jó, csak legfeljebb ostoba féregek. De ezek a japik, ezek a disznófülűek... — és a rendőr most egészen belelovalta magát a dübbe — ... ezek a gazemberek, a kik csak azért jönnek ide, hogy kémkedjenek... hogy nekünk kellemetlenséget szerezzenek... a kik sokkal követelőzőbbek, mint egyéb bevándorlók, még a fehéreket sem véve ki... nos, ezeket a kutyákat minden alkalommal leütjük, mikor látatlanul tehetjük. No, sir! Én sem vagyok durvább, mint a mennyire hiátásom megköveteli... engem is asszony szült... eltartom szegény öreg anyámat, odatúl Brooklynban... gyermekeim is vannak — a legnagyobb leányom már tizennyéves és gépen ír — s ha valakit kénytelen vagyok letartóztatni s ellenszűrés esetén lebukóznai, utólag mindig anyjáról kell gondolnom... hogy ugyan mit szólna az, ha ezt látta volna s ilyenkor sajnálom, hogy erre az életpályára léptem. De hát nyolcezer dollárt kapok egy hónapra; hol kereshetnék meg ennyit egyebütt? Nem tanultam sokat, csak nagy vagyok és igen erős... és tekintsen rám, a hogy itt állok, esküszöm önnek az összes japi kutyafiakra, hogy addig nem lesz békecsérgünk, míg az oroszok meg nem semmisítették őket. És mit keres ez a japán éjfel után itt, mikor ma a negyedben egyetlen ember sem merészkedik ki az utcára? Nem itt lakik — husz háztömbnyi kerületben nincs egyetlen japán — mit keres tehát itt, ha nem kémkedik? Oh, mi már ismerjük ezt, ismerjük jól! Nagy alázattal jön a kis piszok, hogy az utcát kérdezze — mintha a várost nem ismerné épen oly jól, mint mi — s ha választ kap, egyebet is kérdez. Miért teszi? Miért kérdez? Yes, sir — kémkedik!

— Nehéz, biztos léptek közeledtek, mint mikor a kemény napi munkában kifáradt munkás tűzhelye felé törekszik. Az első irhoni megint hozzánk csatlakozott s bajtársának kérdő fejezőldetése után a megnyugtatót kötelelességérzet hangján válaszolt:

— Természetesen! Még egyet a hátára... kár, hogy egyebet nem tehet vele az ember... Be kellene verni a fejét s vízbe kellene fojtani, mint a macskát... arra valók! Olyanok, mint az indiánusok... csak a holt rézbőrű a jó indiánus, tehát tedd, hogy jó legyen (öld meg)... és mister Japra ezt kellene mondani: Csak a meg nem született japi a jó japán — tehát ne is enged meg születni!...

Másnap viszontláttam a japánt az Essex courti rendőrbírószághoz tárgyalótermében. Mint vendég, a bírő mellett ültem, a ki elem tolt a rendőrségi jelentéseket. Háromórás ülésben négyháznál is több egyént hallgattak ki s ugyanannyi felett ítélték. Mikor a japánra került a sor, határtalan meghökkenéssel rőfnyi

hosszú rablótörténetet olvashattam: hogy éjjel «tamolygott az utcán, kikémlendő, hogy hol állnak rendőrök, valószínűleg avval a szándékkal, hogy ezt elárulja a «gangs»-oknak, s mikor, mint a szabályzat előírja, ittassága miatt nyugodtan és udvariasan megrótták s azt a tanácsot adták neki, hogy menjen haza és ne csináljon botrányt, a japán sértegetni kezdte a «törvény szemé»-t, s mikor ez passzív maradt, bottal támadt az őrszemre. «És erre önvédelemből leütöttem.»

A japánt két éretlen zsidósuhancczal s egy utcai leánnyal együtt tolták a bírói asztal elé. A fiatal héberek a pompadur akarták kitépni a leány kezéből. «Támadás rablási szándékkal. Kétezer dollár óvadék mellett elvezetendők!... és mister Jap...» — a bírő egy szuszra elintézte ennek dolgát is: «nyilvános rendőrhatalóság megtámadása s rendezarással és ittassággal súlyosbított verekedés miatt hat hónapi kényszermunka a szigeteken...»

De hisz ezt a japánt ismertem! Ugyan hol láthattam azelőtt?... Ezren mentek el mellett, százaikat személyesen ismertem, de valamennyi annyira hasonlított egymáshoz, mint egy katonai löfegyver — a másikhoz...

— Oh! Egy pillanatra! Your Honour, nem volna kegyes megengedni, hogy egy kérdést intézzek ez emberhez?

— Állj, rendőr! Hozza csak vissza egy pillanatra a japi!... Tessék! Kérdezzen csak, a mennyit tetszik... én azalatt folytatom... A kétszázhatvanvölvezest — hatvankilenczest — és hetvenest elővezetni!...

A japán, a kit durván odalöktek élem, olyan volt, mint egy sárban meghengergetett bohócz. Feltépett mellényvel, gallértalan ingben, kalap nélkül, dagadt és könyező félszemmel, hajlottan és elgömbülve szemmelátható kínok közt csak nagy erőfeszítés árán tudott megállni.

— Tekintsen rám! Nem ismer meg engem?

— Nem, Your Honour!

— Stop, ember! Én nem vagyok bírő, de fogadni mernék száz dollárban, hogy mi már láttuk egymást és beszéltünk egymással... Hogy hívják önt?

— Kavara!
— És micsoda ön?
— Borbély voltam, de most nincs munkám.
— Hol volt ön borbély?
— Friskoban... egyenesen onnan jövök.
— És azelőtt hol?
— Mojiban... Japánban.

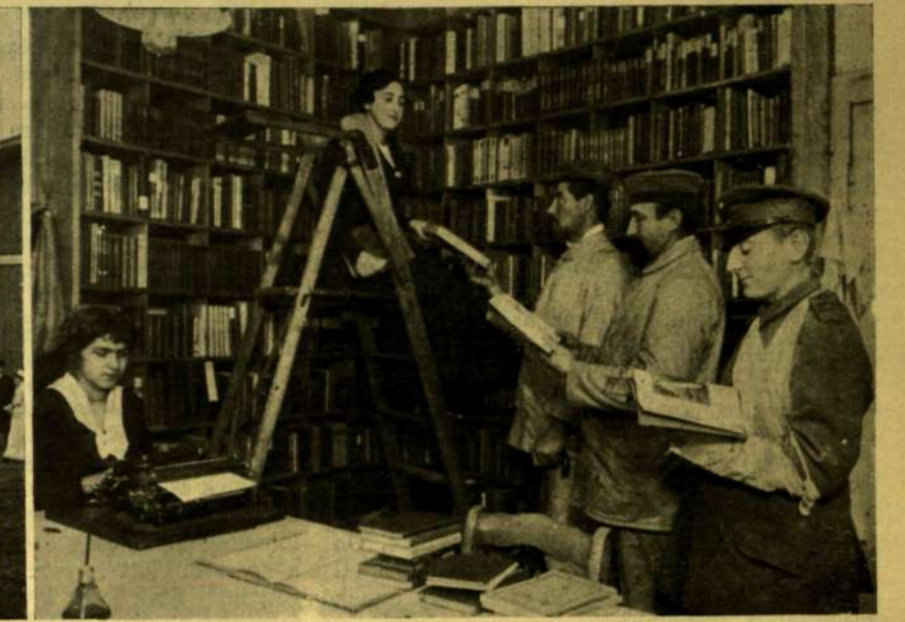
San Franciskóban sohasem voltam, Mojiban még kevésbé. És mégis, kell, hogy a fizkö felismert legyen s nekem is volt már dolgom vele — mert bár valamennyiüknek egy az az áthatlan álaréz van képük előtt s befagyott tagmozdulataik is ugyanazok, valami, a mit nem tudnak elleplezni és elferdíteni, mégis elárulta őket, s ez az egy a — hangjuk volt. Ezt a hangot én gyakran hallottam és a tévedés ki volt zárva. Lehunytam szememet — mert a meddig egy rongyos csavargót látok magam előtt, nem lehetett reményem, hogy eszembe jusson, mivel ilyen állapotban még sohasem szólítottam meg japánt.

Mikor egy percet elteltével, a nélkül, hogy rávetődtem volna a helyes ösvényre, újra

A tábor barakkjai.

NÉMETEK HADIFOGLYAI A TEMPELHOPI TÁBORBAN.

A tábor könyvtárában.

feltekinttem, az a hely, a melyen a japán állott, már üres volt. Elvezették abban a hitben, hogy megelégettem a kérdézősködést. És mivel nyomban azután a 42. utcabeli «A hideg vízhez» ezimzett borkocsnába vonultunk, az ideges és eseményteljes newyorki élet forgatagában elfelejttem az egész esetet.

*

Téli viharok törtek be nyugat felől Mandzsuria, jeget és havat söpörtek végig a síkságon s jajongva és sikoltva törtek meg Mukden kicsipkézett várfalain, mikor 1904 februárjában, egyhuzamban Newyorkból jövet, viszontláttam a mandzsuriai dinasztia ősi fővárosát.

A túlságosan felfújtt hólyag elpattant, a szigetlakók ifjú népe a világ legnagyobb birodalmának szakállas arcába dobta a keztyűt, s Oroszország, az óriás lassan kinyújtotta hatalmas tagjait, hogy erőteljes ütésre készüljön. Mit árthattak neki a csemulpoi és port-arthuri tüzszurások? Csak parányi tuskék voltak ezek egy mammut testében. Mennél több sárga szunyog jön át a szárazföldre, annál jobb — mert egyetlen, hatalmas ökölepással meg lehet örlöni valamennyit. Miért készülődösödít játsszani és apró vállalkozásokba becsátkozni, mikor a végső siker elvitathatatlanul biztosítottnak látszott!

Egy vezérkari ezredes társaságában a pályaudvartól a város centrumába hajtottunk. Kicsémű életében először jött ide s nem tudott felvilágosítást adni arra vonatkozólag, hogy Janienko ezredes itt tartózkodik-e még, vagy hogy katonai kormányzó minőségében ki lett az utóda. Csak néhány nap óta tartó ismeretségünk folyamán egyre jobban megélelődött bennem az a tudat, hogy az ezredessel való találkozásom nem a véletlen műve s hogy őt

Alexejeff alkirály vezérkara bizta meg avval a megtisztelő feladattal, hogy minden lépésemet megfigyelje s engem egy pillanatig se téveszen szem elől. Alapszámban véve igen szelgőnek találtam, hogy képességeimet oly nagyra értékelik, hogy üzemelmeim nem közönséges detektívvel, hanem egy tudós vezérkari ezredessel figyeltek meg, másrészt azonban szándékaim e meggyanúsítása megérlelte bennem azt a böles elhatározást, hogy az itteni intézményekkel és a hadszínterrel való ismerős voltommal egyáltalán nem fogok dicsekedni. Az a körülmény, hogy katonai ismereteim voltak s tőrhetően beszélek oroszul, a moszkoviták szemében amúgy is eléggé terhelő volt, mert időszerűtlennek és felesleg gyanusnak találták.

A kormányzóóság épületében idegen jelenség fogadott bennünket: Kvizinszky, a szibériai lövészek ezredese. Fél év óta állott a hivatal élén s most, a mozgósítás zürzavarában rengeteg sok volt a dolga. Mindazonáltal egy óránál több időt szentelhetett nekünk s mikor eltávoztunk, meghívott bennünket vacsorára. Egyetlen szóval sem érintettem, hogy már azelőtt is voltam Mukdenben, hogy ugyanabban a szobában harmincz napon át rendszeresen kártyáztam Janienkoval és családjával s hogy egy teljes hónapig laktam és érdekes látogatásokat fogadtam a hátsó udvarban, mely most löszerraktárnak volt berendezve. Én voltam az első külföldi, a ki a hadüzenet óta átlépte a város határát — ezernyi szem volt már iránytva s valami ösztönzerű óvatosság megakadályozott abban, hogy intim kérdéseket tegyek a kormányzóóság új szolgálati viszonyaira vonatkozólag. Különbösen persze azonnal megtudhattam volna, hogy az egész hírszolgálat átment a vezérkar kezébe, hogy Vaszilij Nikolajevics jesszaul az ellenségkedések megkezdése után titkos megbízatással Vladivosztokon át elutazott Észak-Koreaiba,

hogy Shibato már egy évvel ezelőtt hathónapi időtartamra hazaköltözött Japánba s csak két héttel a háború kitérőse előtt tért vissza rövid látogatásra Mukdenbe és a várost csak négy nappal Port-Artur megtámadása előtt hagyta el — valamint egyéb, engem felette érdeklő dolgokat, a melyek után azonban azonnal kérdézősködni gyanuba kevert volna.

Este, néhány palack jó bor mellett az új kormányzó bizalmasá és közlékenyvé lett. Megtudtam tőle, hogy az összes japánokat, a kik itt ténferegtek, túl vitték a kínai határon.

— Nehányukat, a kik határozottan jóindulattal voltak hozzánk s a legjobb egyetértésben éltek lövészeinkkel, szívből sajnálom... különösen a szegény leányokat, a kiknek soha többé nem lesz oly jó dolguk, mint nálunk oroszoknál volt. Nos, de egyet közülük nem volt szívem kiutasítani. Amyira szereti gyermekeimet és oly keservesen sírt s a kicsinyek belesimpaszkodtak kimonójába és nem akarták elbocsátani. Magunk is nagyon megszerettük — már egészen orosz nővé lett s inkább ki akart keresztelkedni, mint elmenni — nos és én behunytam a félszememet s itt tartottam a kicsikét. Mit is árthatna nekünk a szegény féreg? Ezek az egyszerű, ostoba leányok még írni, vagy olvasni sem tudnak japánul... ő is csak itt tanult meg oroszul... hanem azt meg kell engedni, hogy esinos, oh, Eogeni Karlovics, nagyon esinos!

— És az ezredes kocizott velem s bormámoros szeméből valami ravasz tekintet lövelt a jobbra szürkefejú vendégekre, mintha mondani akarná: «Figyelem — ezt az idegent meg fogjuk tréfálni!» S hozzám hajolva, mutatójával megbökölte bordáimat és így folytatta:

— Oh igen... si jeunesse savait... ön meg nagyon fiatal, Eogeni Karlovics... a többi úrnak nem fog valami különös örömet szerezni, de egy ily ritka vendég előtt házám ne rejtsen titko-

Órjárát.

NÉMETEK HARCZAI AZ ARGONNEORBAN.

Őrség fedezékben.

kat... mit mondok? titkokat?... kincsek!... des trésors...

Mindenkinek sempre kíváncsian rámeredt. Bizonyára azt gondolták, hogy el fogok pirulni. Am a derék bácsik elszámították magukat; ebben a mulatságban nem lesz részük, mert aránylagos fiatalágom ellenére mégis már eléggé le voltam hűtve. Tehát közömbösen és szintén nevetve így válaszoltam:

— De kérem, ezredes úr... máris nem tudok hova lenni a kíváncsiságtól s számban összefut a nyál...

— Ohó! Semmi sem lesz belőle!... Önnek esetleg még megtetszik a kicsike, aztán átmege a japán táborba... Pedig mi önt itt akarjuk tartani...

Néhány percig még ebben a hangnemben továbbfolyt az évdés, mikor az ezredes hirtelen felmelkedett s jól játszott felháborodással felkiáltott:

— És most, mikor óhaját teljesítettük, Ön elég udvariatlan, hogy észre sem veszi a fiatal hölgyet... nos, ez az utolsó eset, hogy önnek meglepetést szerzünk!...

Istenemre, valóban meglepetés volt, olyan, a minőről az ezredes sohasem álmodott s a melyet meg sem tudott volna érteni.

Megfordultam a széken — közvetlenül mellett egy nő alak állt kimonóban s mikor arcaza tekintetem, mintha villamos szikra lövelt volna el szemem mellett, mely visszadobta fejemet a nyakamba.

Szerencsére éjjel volt — a függőlámpa sötét ernyővel volt elárvá s mivel hirtelen voltam az asztal felé, arcom bizonyára mely homályban volt. Így történhetett, hogy Hanako Szanon kívül senki sem vette észre megdöbbenésemet.

A mit a legközelebbi másodperc alatt éreztem és elgondoltam, az néhány perccel később el volt feledve, mintha valami lavina söpörte volna el. És később sohasem tudtam magamnak helyes fogalmat alkotni arról, hogy miért rémültem meg oly halálisan s miért önlött vissza minden vérem a szívembe. E pillanatban kétségeltem a lelki látás képességével voltam felruházva s az ártatlan gyermekhez vonásaim ott láttam az erőszakos halál szürke képét. Bizonyára erő vett rajtam az a tudat, hogy ez a nő fanatikus — kém s hogy gyászt és szomorúságot fog hozni azokra az emberekre, a kiknek házában otthonra és családra talált. Hogy egykori benső ismeretségünk ellenére engem is ép oly hideg mosolyal eláruhat s kiszolgáltatathat a gyoloknak, az csak később jutott eszembe s olyan lehetőség volt, melyet be kellett várnunk melynek elejét lehetett venni.

De az első tízperces másodpercében csak ez a gondolat villant át agyamon: Ez a nő borzasztó halálnak siet elébe, mely kitorolhatatlan kiszemelt oda van írva tiszta homlokára és ragyogó szemébe. Ez tiszta dolog volt, megzafolhatatlan és visszavonhatatlan, mint a megtörles örök törvénye. Gonoszat vetett s csak gonoszat arathatott érte, még akkor is, ha a legisztaabb hazaszeretet vezérelte cselekedetében. Eljárása sokkal igazságatlanabb, sokkal aljasabb volt, hogy sem a szent céld megköthette volna a kérelhetetlenül közeledő, mindent megörölő megtörles kerekét.

—Kérem, uraim!... Hát mit mondtam!... Oh fiatalág!... Kérem, nézzék csak: majdnem elnyeli tekintetével a leányt! Híába, Eogeni Karlovics, itt nincs mit tenni... rögtön forduljon felénk, vagy elküldöm Hanako Szant! Nos, hát beszéljen vele... Csak van mondani valójá fiatal hölgyek számára...

Hanako Szan! Mennyire bámultam ezt a nőt s azóta mily borzalommal gondoltam rá... Egyetlen arczizma sem rándult meg. Vajjon annyira ismerete-e gyengeségemet, hogy bizonyos volt abban, hogy Shibatoval való üzemelt nem fogom elárulni, vagy — a magam szegényére — oly határtalanul ostobának tartott, hogy nem láttam át kised játékain?

Szerencsére megszólalt ő maga.

— Oh, ezredes úr! Jól látom, hogy ez az úr nem orosz... az oroszok nem viselnek ily kurta, gombnélküli fekete kabátot...

Aztán a konvenzió legédesebb mosolyával felém fordult:

— Szabad kérdezem az urat, hogy melyik országból való?...

Válaszképen lágyan csak azt tudtam tőle kérdezni, hogy mióta tartózkodik Mukdenben...

Meghökkenésem nem kerülte el figyelmét — tudja a sátán, hogy mire magyarázta azt — de mikor féldéssel megtagadni látszottam minden korábbi ismeretségünket, különös tekintettel vettem rá, olyat, a milyenre sohasem hittem képesek. Arcaza megmaradt a kővé vált mosoly, de szeme hirtelen elkomorlyodott. Szomorúan tekintett rám, de nem halásan, hanem titkos megértéssel, minden várakozás és ígéret nélkül, mintha mondani akarná: «Most végre láthatod, hogy ki vagyok!...»

Banális kérdések és válaszok, kacagás az asztal körül, néhány nem kimonóban durva, de mégis sikamos élc — aztán elbocsátották Hanako Szant, a ki hajlongva és gügyögve távozott, még egy utolsó, kíváncsi tekintettel vetve rám.

A következő napokban a legellentmondóbb érzelmek és elhatározások közt vergődött a lelkem. Egyre jobban megértettem, hogy az orosz főhadiszállás csak azért tűrték jelenlétemet, hogy szem előtt legyenek. A készületlen hadsereget, mely csak most kezdett felvonulni gyenge csapatkeretekben, valami neveléses kémfélelem fogta el s ily körülmények közt mint egyedül külföldi, nagyszerű falat voltam é a leg-ostobább agyvelők számára, melyen kipróbálhatták a maguk ravaszágát. A véletlen bármely pillanatban idebóthatta valamely korábbi ismerősömet s akkor az egymással váltott első szavak után be volt bizonyítva, hogy Mukdenről s a katonai kormányzóságról többet tudok, mint a hadsereg kilencz tízredése s akkor előző hallgatásom a legsúlyosabb következményeket vonat volna maga után...

Így mult el négy nap a nélkül, hogy viszontláttam volna Hanako Szant. Ekkor az alkirály egy kiutasító parancsa, mely a szárazföldi hadműveletek megkezdésig Karbint jölt ki tartózkodásom helyéről, veget vetett minden töprengésemmek.

A kit az istenek meg akarnak rontani, azt vak-sággal sújtják. Az oroszok vak düvel vetették magukat a legártatlanabb lapudósítókra és hadseregszállítókra, a kiket mindenáron tiltott úton akartak érni, míg kintosaik csaknem kivétel nélkül a japán vezérkar szolgálatában álltak.

Hat, a hadszíntéren eltöltött hónap múlva az alkirály gyanúja visszadobott Európába. Beutaztam Szomaliföldet, Indiát, Tibetet és Atj-ht, miközben a mandzsuri dráma lassan a vegehez közeledett s mikor a mukdeni oszátát vívtak, a mandzsuri határon túl, a kelet-kínai hadsereg táborában tartózkodtam, a rossz hírű Makumpau tábornok csapatainál. A tavasz tétován jött be az országba s az esetek százezeinek sűrjébe sápadt, félnék zöld színrel igyekezett bevonni. Az egy évig műveletlenül álló talaj, melyet lövészárkok szeltek keresztül-kasul, érezte a megmunkálás hiányát, s nem tudta magának megmagyarázni az elhanyagolás okát. Ha már az ember cserbenhagyta, ő sem akart ingyen gyümölcsöt adni s megmaradt sárgának, keménynek és porosnak. Lassanként gaz verte fele a talajt s gyökeret vert a termékeny részekben, míg a kevésbé termékeny szántók kopárak maradtak s Közép-Mandzsuria madártávtól nézve csakhamar olyan volt, mint valami rühes állatbőr.

Tizennyolcz havi háborús forgatag után szintelen, piszkos és rendetlen volt minden. Mindenütt összetört hadianyag hevert, maradványai és hulladéka egy népvándorlásnak, mely egy évnél hosszabb ideig táborozott ugyanazon a helyen. És azok az emberek, a kik ott lenn mozogtak, idegesek, ingerültek — a legnagyobb mértékben kimerültek voltak s elmentnyodó parancsoktól és hangulatoktól füve, hol előre, hol hátra hullámzóztak s a véget érni nem akaró háború elleni dühükben mindennel és mindenivel éreztekett rosszkedüket. A táborozó orosz sereg minden új alakban kémet, árulót vagy forradalmi ügynököt látott, kik aláadni és halomra dönteni jöttek az amúgy is erősen megingott fejemlet.

Egyike a legelső ismerősöknek, kikkel a gundsulni főhadiszálláson találkoztam, Mukden egykori kormányzója volt, a ki ravaszul, nem várta volna a japánok betérését, hanem négy nappal a katasztrófa előtt elhajózott Tielingbe, hogy magát és családját biztonságba helyezze.

Egy olyan ember, elpusztíthatatlan humorával, kit soha nem terhel a felelősségnek még csak árnyéka sem, részletesen elmondta nekem a harcok történetét s hirt adott néhány kedves ismerősömről, kiknek hollétét illetőleg eddig kétségben voltam.

Ott ültünk az állomás előtt néhány palack társaságában a ponyvatető alatt s néztük a vezérkari tisztet és ordonánzókat, a kik ki- és bejártak Linjevics generalisszimusz vasúti kocsijának ajtaján, mely egy holt vágányon ott állt velünk szemben.

S miközben felújítottuk emlékeinket, tiszzer is ajkamra tolt a kérdés, hogy mi lett Hanako Szanból — de még nem láttam elérkezettnek a pillanatot arra, hogy beszélgetésünk erre a pontra tereljen, mikor egész váratlanul maga az ezredes hozta szóba a leányt. Igazi színpadi fogás volt ez.

Láttuk, hogy egy dragonos tiszt, a kit vas-tagon belepelt a por s a kiről csurgott az izzadság, keresztülvolgalt a vágányokon — a mi szigorúan tiltva volt — s durván félrelökve az őrtálló szuronyos szibériai lövészt, beront a vezérkari főnök kocsiába. Lovát egy cserkesz tartóztatta fel s a vágányokon át odavezette közelünkbe, a hol megállt.

— Valami nagy dolog lehet, — vélte az ezredes — különben a kapitány nem merne bejelentés nélkül, mint valami bomba, odapotytyanni a tábornok tájába. Majd kivallatom, mihelyt kijön.

Két perc múlva a tiszt lángoló arccal s buzgalomban izzón újból láthatóvá vált s egy pillanatra tétován megállt, hogy lova után nézzen. Az ezredes intett és kiáltott neki, mire gyorsan ájtott hozzánk. Néhány ott lézengő tiszt felénk tartott — körülállták, szerették volna kivallatni s székel kímálták, ő azonban csak egy pohár bort fogadott el, melyet egy kortyra kiivott.

— Nyomban visszalavogolok s idehozom a fiókákat... Ketten vannak, kínaiaknak öltözve... egy kínai kordén, melyet kínai fuvaros hajt... a tábornok azt mondja, hogy szürkületkor hozzuk őket, nehogy esődület támadjon... nagyon köszönöm, ezredes úr... két óra múlva itt vagyunk... viszontlátásra!

(Folytatása következik.)

A HÁBORÚ NAPJAI.

Január 7. A magyar-galicziai arcvonalon nyugalom van; a magasabban fekvő területeken gyöngye fagy és hóesés állott be. A Dunajec mentén és Orosz-Lengyelországban egyes pontokon ágyúharc folyik. A Bukovina déli részének kárpáti előterében előretolt biztosító csapatokat ellenséges tüzérel elől a főoszorokhoz közelebb vontuk. A német keleti harczterén a németek hadműveleteinek folytatását a képzeltető legkedvezőtlenebb időjárás nehezítette. A német támadások mindazonáltal lassan előbbre jutottak. A nyugati harczterén az angolok és francziák folytatják a németek arcvonalá mögötti francia és belga helységek tüze-léssel való szétrobbantását. Arrástól északra elkeseredett harc dúl a németek által január 6-án rohammal elfoglalt lövészárkok birtokáért. Az argonnei erdőség nyugati részében a német csapatok előbbre haladtak. A január 5-én az argonnei erdőség keleti részében (Bois Courte Chaussée) kezdett francia támadás egész a német árkokig jutott, az ellenséget azonban az egész vonalon legsúlyosabb veszteségei mellett ismét kiverették állásaikból. Sennheimtől nyugatra a francziák január 6-án este ismét kísérletet tettek a 425-ös magaslat birtokbavételére, de támadásaik a németek tüze-lésében összeomlottak.

Január 8. Az általános helyzet változatlan. A keleti Beszkidekben nagyobb orosz erőnek a Czeremchától keletre fekvő magaslatokon keresztül intézett előretörését ellentámadással messze visszavertük. Ez alkalommal 400 orosz elfogtunk és három géppuskát zsákmányoltunk. A németek lengyelországi harczvonalán sincs változás. A Ravkától keletre a németek támadásai előbbre haladtak. 1600 orosz elfogtak és 5 géppengyvert zsákmányoltak. A Pilicza keleti partján csak tüzérségi harcok folytak. Déli harczterünkön az ellenségek Avtováznál előrsi vonalunk ellen intézett éjjeli támadása teljesen megheiusult. A nyugati harczterén a tartós eső mind mocsarasabbá teszi a terepet, a mi a hadműveleteket erősen akadályozza. Reimstől keletre a németek visszaverték a francziák egy támadását egy előárkuk ellen, az Argonneokban ismét előbbre haladtak, a Vögzecken Buchenkoptnál, Diedolshausentól délre a németek ellenük intézett éjjeli támadást visszaverték,

a Sennheimtől nyugatra eső magaslat elleni francia támadások a német tüzérségi tüzből összeomlottak, innen délre Oberburnhaupt községért még folyik a harc. A török hivatalos jelentés hirdeti, hogy a török birodalom területén nincs ellenséges katona. Az orosz flotta megjelölésesen bombázta Sinope nyílt kikötőt, de kárt nem okozott. Török hajók sikeresen bombáztak Makrujra s tőle északra orosz csapatokat. Egy angol cirkáló Mersinától keletre csapatokat akart partra szállítani, de a törökök visszavonulásra kényszerítették.

Január 9. Nyugat-Galicziában, a hol az ellenségek nagyobb részt a legkisebb távolságra megközelítették egymást, a Zakliczintől északkeletre fekvő magaslaton az ellenséget egy éjszaka támadását visszautasítottuk. A Visztulától északra tart az ágyúharc. Orosz-Lengyelország egy nagyobb községének templomát tegnap este kénytelenek voltunk tüzelésünkkel felgyujtani, mert törőny az oroszok géppengyverek helyeztek el. Dél-Bukovinában és a Kárpátokban csak esztározások folynak. A németek lengyelországi harczterén a helyzet a rossz időjárás miatt változatlan. A németek január 7-iki zsákmánya 2000 foglyra és 7 géppengyvert gyarapodott. A nyugati harczterén is tovább tart a kedvezőtlen időjárás, a Lys-folyó némely helyen túlsáppt medrén. Soissontól északkeletre, valamint Perthesnél (a chalonsi tábornól északra) a francziák támadásait, súlyos veszteséget okozva nekik, visszaverték. Az Argonnek keleti részén a németek sikeres rohamot hajtottak végre, 1200 francziát elfogtak és néhány aknavetést és egy bronzoszarat zsákmányoltak. Flireynél egy árkot abban a pillanatban robbantottak fel, mikor a francziák elfoglalták s az egész francia csapatot megsemmisítették. Sennheimtől nyugatra és délre semmi sem változott, Oberburnhauptól és a helység előtt levő árkokból a németek visszaverték a francziák árkaikba, 190-et el is fogtak. Az Aszerbizsánban operáló török csapatok megszállották Kotort. Az oroszok Salmas és Chöi irányába vonultak vissza.

Január 10. Az általános helyzet nem változott. A Visztulától délre az oroszok minden eredmény nélkül lötték állásaikat, a tüzet egy Zakliczintől északkeletre fekvő, általunk megszállott magaslat ellen irányították. A Visztulától északra helyenként heves az ágyúharc. Az ellenségek gyengébb erőikkel próbált a Nidán átkelni, de visszavertük. A Kárpátokban nyugalom van. Az ellenségek két felderítő kolóniáment, melyek Bukovinában elő-örsvonalunkhoz túlközel merészkedtek, ágyú és

géppengyvertüzel szétzörtük. A németek keleti harczterén nem változott a helyzet. Kisebb orosz előretöréseket Mlavától keletre visszavertek. A nyugati harczterén folyton kedvezőtlen az időjárás, a Lys-folyó helyenként 800 méter szélességig lépett ki medréről. Nieuportnál az ellenségek megkísérelték a németeket kiverni a dűnákön elfoglalt állásaikból, de e kísérlet megheiusult. Soissontól északkeletre, Perthestől nyugatra és keletre a francziák heves támadásai megheiusultak, az előbbi helyen száznál több, az utóbbin 150 foglyot ejtettek a németek. Az Argonnekban a németek további tért nyertek. Január 8-án este a francziák éjjeli támadással ismét megkísérelték Oberburnhaupt elfoglalását, de támadásuk megheiusult, a németek 280 francziát elfogtak, egy géppengyvert zsákmányoltak, úgy hogy az itteni zsákmány 2 tiszt, 420 főnyi legénység és egy géppengyvert. A francziák igen súlyos veszteségei voltak. Felső-Elszászban csak kisebb harcok folytak, a németek Nieder-Aspachnál visszaverték egy francia éjjeli támadást.

Január 11. A helyzet változatlan. Orosz-Lengyelországban a Nida alsó folyásánál makacs harcok voltak. Az oroszok támadásba mentek át és megkísérelték a folyó völgyén átkelni, de nagy veszteségükkel mindenütt visszaverték őket. A gyalogsági támadások alatt a szomszéd szakszokon erős ágyúharc volt, mely több órán át tartott. A németek harczaiban is szünetet okoz a kedvezőtlen időjárás, a Visztulától nyugatra eső részén a német támadások csak lassan haladhatnak előre. A nyugati harczterén Nieuport és Ypern környékén és innen délre csak tüzérségi harcok folytak. La Boisellenél, Alberttől északra a francziák egy támadása teljesen megheiusult. Soissontól északra a francziák, kik a németek legelőrsi árkaiknak egy kis részében vetették meg a lábukat, újból támadtak, eddig sikert nem értek el, a harcok még folynak. Perthestől keletre a németek a tőlük elfoglalt árokot visszafoglalták. Az Argonnekban a németek ismét előbbrejutottak. A törökök erősen megzafolták az oroszok győzelméről szóló jelentéseket.

Január 12. Az ellenségek megismételték kísérleteit a Nidán való átkelésre. Mialatt az egész arcvonalon heves tüzérségi harc folyt, délelőtt a déli szakaszon az ellenséget erőcsoportja újból támadást kezdett, de tüzérségünk tüzeben a leg-rövidebb idő alatt letört és hátraözönlött, halottak és sebesültek százaát hagyva állásaik előtt. Egidyejüleg a Visztulától délre is állandóan folyt a tüzérségi harc, miközben egyik ütegünknek

sikerült egy majort, melyet az ellenség megszállva tartott, annyira tűz alá venni, hogy az oroszok kénytelenek voltak állásaikból futva menekülni. A Kárpátokban a kedvezőtlen időjárás megnehezít minden nagyobbzabású tevékenységet. Az Ung felső völgyében az ellenség hátrálva, az uszoki szoroshoz közelebb vonult. Az orosz újságok azt a hirt terjesztik, hogy a przemysli vár december 10-én parlamentairet küldött volna az ellenséghez, ezt hadvezetésünk e várral szemben való teljes tehetetlenségüket leplező koholmány-nak mondja. Észak-Lengyelországban az oroszok előretörései a németek ellen sikertelenek voltak. A Visztulától nyugatra támadásaink a rossz időjárás ellenére is egyes helyeken előbbre jutottak. A Pilicza keleti partján, valamint Kelet-Poroszországban sincs változás. A nyugati harczterén a labasséi csatornától délre csekély jelentőségű harcok folynak, melyeknek eddig nem volt eredménye. Crouytól északra a francziák január 12-én este támadtak, de a németek súlyos veszteségei mellett visszavertették őket. Másnap a harcok újból feléledtek. Perthestől keletre a francia támadás a németek tüzeben összeomlott, az ellenségek súlyos veszteségei voltak. Az Argonnekban a németek elfoglaltak egy fontos támaszó pontot, elfogtak 2 tisztet és 140 főnyi legénységet. Az erdőségben folyt harcokban január 8-ika óta egy örmagyot, 3 századost, 13 hadnagyt és 1600 főnyi legénységet fogtak el s a francziák összes vesztesége 3500 ember becsülhető. Aillynál, St.-Mihieultól délre a francziák támadási kísérletei megheiusultak.

Január 13. Az Alsó-Nida mentén az ellenség újból és újból megkísérelt előretörései főleg ellen-álló vonalunknak egy helysége ellen irányulnak. Ellenséges gyalogság, melyet az egész arcvonalon tartós és heves ágyútüz támogat, megkísérel, hogy tért nyerjen és a helységbe behatoljon, a mi súlyos veszteségek mellett mindig megheiusult. Galicziában és a Kárpátokban a kód és hóviharok elősegítik csapataink kisebb vállalkozásait, melyek sikerült rajtatéseket és egyéb esztározásokat eredményeznek. Az oroszokkal szemben a helyzet változatlan, úgyszintén a déli harczterén is. A nyugati harczterén Nieuport környékén heves tüzérségi harc folyt, melynek következtében a Palingeburg (Nieuport külvárosa) előtti ellenséges lövészárkok kiürítése volt. A labasséi csatorna mentén a németek az ellenséges támadást végleg visszaverték, úgyszintén a La Boisselle és a nouoroni magaslatok elleni támadásokat. A cronegi magaslatok ellen ellentámadást tettek s a francziákat teljesen

Alapítva 1865-ben.

**Heckenast
Gusztáv**
zongoratermei

Budapest, csakis
Gizella-tér 2. sz.

Telefon: 1—69.

DÖRR, IBACH, WERNER zongorák egyedüli képviselői.

**KÜZDELEM A LEVEGŐ
MEGHÓDÍTÁSÁÉRT.**

IRTA CHARLES C. TURNER.
FORDITOTTA FRÖHLICH KÁROLY.

Huszonkilencz rendkívül érdekesen megírt fejezetben tárgyalja a szerző korunk e legnagyobb problémáját, a levegő meghódítását. A légi járművek történetét, kísérleteit, diadalait mondja el mindenkihez érthetően. A könyv egyik aktuális fejezetének címe

HÁBORÚ A LEVEGŐBEN.

24 ábrával a szöveg közt és 24 képmelléklettel

Ára kötve 8 korona.

Megjelent az Ismeretterjesztő Könyvtárban.
Franklin-Társulat kiadása.

Minden könyvkereskedésben kapható.

MAGYAR TÖRVÉNYEK
A Franklin-Társulat zsebkiadásai.

AZ ÚJ POLGÁRI PERRENDTARTÁS
és
AZ ÉLETBELÉPTETÉSI TÖRVÉNYEK

ZSEBKÖNYVE

Magyarázó jegyzetekkel, utalásokkal és betűrendes tárgymutatóval ellátva.

Irta
Dr. KOVÁCS MARCEL
kir. ítéltőlalbi bíró.

Ára 6 korona 20 fillér.

A TÖRVÉNYKEZÉSI ILLETÉKEK

Jegyzetekkel ellátta
Dr. UJLAKI JÓZSEF
budapesti ügyvéd.

Ára 1 korona 50 fillér.

Megrendelhető:
LAMPEL R. könyvkereskedése
(Wodianer F. és Fiai) részvényintársaságnál
Budapest, VI. ker., Andrassy-út 21. szám.
és minden könyvkereskedésben.

Amputált Ön?

Akar elegáns; a czélnak teljesen megfelelő mulábat v. műkezet? Ez esetben sziveskedj bizalommal a 35 év óta fennálló, legjobb birtó német örvendő **KELETI J.** budapesti orthopédiai műintézethez fordulni.

Keleti mulábai és műkezei, járó s támpépei a legjobbak.

Elegáns, könnyű járás! Kifogástalan technikai kivitel! Mérsékelt árak!

Azonkívül gyárt és rakáron tart: Testgyógyászati gépeket, orthopéd műfűszkeket, Csász. és kir. szabádmázasolt sérvtűkeket, haszkókat, gummiharisnyákat, valamint az összes betegápolási czikkeket... — 3000 ábrával ellátott legnagyobb árjegyzéket ingyen és bérmentve küld: testgyógyászati gépek és gummiharisnyák gyára Budapest, IV., Koronahéreg-ut. 17. Külön női osztály (női kiszolgálás) Koronahéreg-utca 14—16. sz.

Keleti J.

Fiókai: II. ker., Fő-utca 27. sz. IV. ker., Káká-út 6. sz. IV. ker., Kossuth-utca 14. sz. V. ker., Harmaszd-utca 4. sz. VI. ker., Teréz-kört 39. sz. VI. ker., Andrassy-út 16. sz. VIII. ker., József-kört 2.

A fővárosi első és legnagyobb ortopédiai tisztviselő és kelmefestő gyári intézete.

Gyár és főüzlet
VII., Baross-ú. 85.
Telefon: József-ú. 37.

megverték s a Cuffietől északra... Dr. LAUBE KÁLMÁN, a 19. honvédegyezred tartalékos hadapródja...

HALÁLOZÁSOK.

A harczerékben hősi halált haltak: JAKOVICS BÉLA, m. kir. honvédszázados... ELHUNYTAK még a következő napokban: DROPPA JÁNOS, nyug. kántortanító...

Dr. LAUBE KÁLMÁN, a 19. honvédegyezred tartalékos hadapródja, a déli harczerékben. — VENCZELLY JENŐ, m. kir. közalapítványi kerületi felügyelő...

Elhunytak még a következő napokban: DROPPA JÁNOS, nyug. kántortanító, volt 48-as honvédörmmester, Murányfalján 92 éves korában...

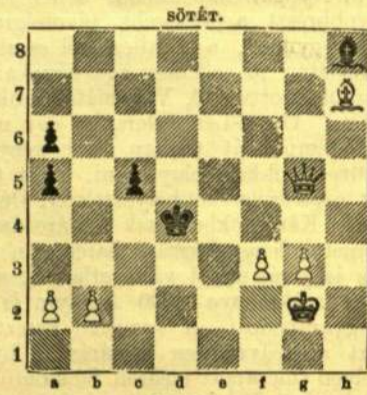
Nyilhegyi RUPP ZSIGMONDNÉ, szül. Fischle Katalin, az Erzsébet-rend II. osztályának tulajdonosa, Budapestben. — ÖZV. SÉDENI AMBRÓZS LAJOSNÉ báróné, szül. mogyorókeréki, monostói és római szentbirodalmi Erdődy Agáta grófnő...

Szerkesztői üzenetek.

Fohász. Nincs akkora sulya és ereje, hogy közlése indokolt volna, bár vannak benne erősebb sorok is. Édesanyám imakönyve. Csinos dílettáns-munka, de nem több. Vasgyűrű. Jelentéktelen kis vers, nem nekünk való.

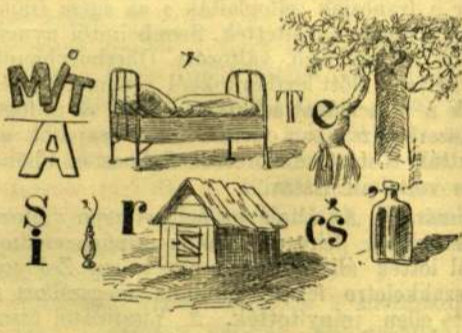
SAKKJÁTÉK.

2935. számú feladvány Jaspersen J.-tól, Holta.

Világos indul és a harmadik lépésre mattot ad.

KÉPTALÁNY.

Felolós szerkesztő: Hoitsy Pál.

Szerkesztőségi iroda: Budapest, IV., Vármegye-utca 11. Lapkiadó tulajdonos Franklin-Társulat IV., Egyetem-utca 4.

KALODONT Fog-Krém és szájviz

ROZSNYAY PEPSIN BORA.

Kellemes ízű, kiváló jó hatású szer étvágytalanság, rendszeren emésztés és gyomorgyengeség ellen.

Étkezés közben véve, megóv a gyomorbetegségektől. Egy üveg ára 3 kor. 20 fill.

Kapható: minden gyógytárban valamint Rozsnyay Mátyás Arad, Szabadság-tér 8.

Gothard Sándor

Diana Fegyver-atelier Herény, Szombathely mellett. (Vas megye.)

& Co. A. Defourny-Sevrin luxuszfegyvereinek állandó nagy raktára. Mannlicher-Schönauer Anticorro. Antintósóví, Mignon távesővel szerelt fegyvereknek állandó raktára.

Legolcsóbb gyári árak. Utólérhetlen olcsó. Árjegyzéket tessék kérni.

Szakszerűen készített utazási felszerelések

HELLER bőröndös

cézgnél Budapest, IV., Kossuth Lajos-u. 21. (Astoria szálloda épületében)

A cég üzlete 20 évig Károlykörtön (Huszár-ház) volt.

MARGIT gyógyforrás, Bereg m.

A gyomor, belek, húgyhólyag s különösen a légzőszervek hirtelen bántalmánál igen jó hatású még akkor is, ha vérzések esete forog fenn.

CHEMIA A MINDENNAPI ÉLETBEN

IRTA DR. HANKO VILMOS SOK KEPPEL ÁRA KÖTVE 4 K 80 fill.

A «Chemia a mindennapi életben» cz. munka, mely a világot mozgató tudományunk a chemiának fontosabb eredményeit könnyen megérthető előadásban közli, egyben megmutatja arra is, hogy a köztöltő eredményeket hogyan értékesíthetjük egészségünk megővására...

Megrendelhető: LAMPEL R. könyvkereskedése (Wodianer F. és Fiai) r.-t.-nál Budapest, VI., Andrássy-ut 21. val'amin minden hazai könyvkereskedésben.

Saját érdekében

tegyen egy kísérletet az új szab. amerikai impregnált FÉMTISZTÍTÓ KENDŐVEL. Előnyai: Bármilyen fémtárgy gyors és egyszerű kezelésben hónapokig tartó tükörfényre nyer. Minden esztétik tárgyhoz alkalmas folyékony fémtisztító föltétel.

FORAKTAR: FORSNER JOSEF GYÁRSZÁRNÁL BUDAPEST, IV. KER., REÁLTANODA-UTCA 4. 55.

AZ „OLCSÓ KÖNYVTÁR“ UJDONSÁGA.

Az „Olcsó Könyvtár“ a legrégebbi és leggazdagabb magyar füzetes vállalat. Az irodalom, a művészet, a tudomány minden ágát képviseli.

Szerkeszti HEINRICH GUSZTÁV. Egy szám ára 20 fillér. Jegyzék minden hazai könyvkereskedésben kapható.

A YILÁGHÁBORU OKAI

cimmel most jelent meg ANGYAL DÁVID egyetemi tanár politikai tanulmánya.

Közvetlenséggel mondja el a szerző a háboru előzményeit és előrelátásával betekintést enged az események mögött rejtőző okokba is.

Ára 40 fillér.

Megrendelhető: LAMPEL R. KÖNYVKERESKEDÉSE (Wodianer F. és Fiai) R.-T.-nál Budapest, VI. ker., Andrássy-ut 21. sz. és minden hazai könyvkereskedésben.

Lampel R. (Wodianer F. és Fiai r.-t.) ujdonságai

A MODERN HÁBORU ESZKÖZEI

Irta Archibald Williams nyomán Sándor Szilárd.

Table with 2 columns: Az I. rész: Az ujkori tüzéréség fejezetei; Az ágyuk; Nehéz ágyuk; A vontesőví puskák; Gépfegyverek; Robbanó anyagok; Látogatás az ágyugyárban. A II. rész: Harc a tenger alatt fejezetei; A kormányozható torpedók; Vizalatti járművek; Szó van még: Torpedóvetőkről; Hajókábelekről; A buvárokról; Viz aknákról.

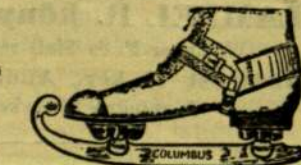
Megrendelhető: LAMPEL R. könyvkereskedésében, (Wodianer F. és Fiai) r.-t. Budapest, VI., Andrássy-ut 21. és minden hazai könyvkereskedésben.

Sport-szánkók

Téli-sport.

A hírneves „Rohozcy Columbus“ korcsolyák és „Achilles“ bokavédők fürkélára. — Nagy raktár kormányozható sportszánkóktól. Kötött meleg sportköttyük, mellények, sapkák, szvaterok, lábmegfűtők stb. nagy választékban.

- Svéd szánkó K 5.-
Hullvölgyi szánkó K 7.-
Dávosi ródli K 10.-
Kis szánkó K 10.-
Ski K 10.-

- Rohozcy „Columbus“ korcsolya párja K 7.-
Rohozcy „Achilles“ bokavédő párja K 2.-
Las Alexander versenykorcsolya K 20.-
Hírneves korcsolya K 14.-
„Krisztinán“ gyorsfutó korcsolya párja K 25.-
Sárolók, hócipők, gumai calzónák. K 20.-
Hulló szalma párja K 20.-
Mehelyek botok K 3.- és feljebb.

Árjegyzéket bérmentve küld: WESZELY ISTVÁN, Budapest, IV. ker., Váci-utca 9. szám.

Advertisement for Brausweller János watches, featuring a clock face and text: MAGYARHÓN ELSŐ, LEGNAGYOBB ÉS LEGJÓBB HIRNEVŰ ÓRAÜZLETE. Alapítva 1847. Szegeden. Cs és kir. kizárólagosan szab. chronometer- és műóra. Főtitkársága a remontoir ingabóráknál stb. stb.

Advertisement for Knuth Károly, mérnök és gyáros. Cs. és kir. fensége József főh. udv. száll. Gyár és iroda: Budapest, VII., Garay-u. 10.

SEBESÜLTEK ÁPOLÁSÁHOZ

szükséges tudnivalók és orvosi könyvek:

Betegápolástan. A vérös keresztos ápolónők tanfolyamán használt betegápolástan kivonata. Ára K 1.80

A betegápolás kézikönyve. Irta Fialka Gusztáv dr. Hivatásos betegápolónők és a művelt közönség számára. Ajánló sorokkal ellátta Müller Kálmán dr. Számos szöveg közönyt tartalmaz ábrával. Ára K 8.—

A betegápolók tankönyve. Irta Fialka Gusztáv dr. Számos a szöveg közö nyomtatott ábrával. Ára K 4.20

Klinikai receptekönyv. Szerkesztette Müller Vilmos dr. Az egyetemi klinikák, a budapesti poliklinika és a fővárosi kórházak gyógymódjainak rendeltvényeinek gyűjteménye. II. kiadás. Ára K 8.—

A fertőző betegségekről és az azok ellen való védekezésről. Irta Gerlóczy Zsigmond dr. Ára K 1.50

Útmutató a hadsebészethez. Irta Prochnov József dr. 96 ábrával és 6 képmatematikus táblával. Ára K 7.—

A sebek gyógyulása és a sebkezelés. Irta Schächter Miksa dr. Ára K 4.—

Megrendelhetők:

LAMPEL R. könyvkereskedése (Wodianer F. és Fiai) R.-T.-nál Budapest, VI., Andrásy-út 21. szám és minden hazai könyvkereskedésben.

MOLNÁR FERENC NÉGY KÖNYVE

2 korona 10 fillér.

Gyerekek 30 fillér (Rajzok.)

Pesti erkölcsök 60 « (Humoros rajzok.)

Ma, tegnap, tegnapelőtt 60 « (Vasárnapi krónikák.)

Báró Márczius és egyéb elbeszélések 60 «

Mindenhol kapható!

Megjelentek a Magyar Könyvtárban.

FRANKLIN-TÁRSULAT UJDONSÁGAI

MEGJELENTEK A KULTURA ÉS TUDOMÁNY KÖNYVSOROZATÁBAN.

Eucken

Rudolfnak, a ma élő legnagyobb német filozofusnak legnépszerűbb műve, melynek német kiadása rendkívüli kelendőséget ért el. Címe:

Az élet értelme és értéke.

Fordította SCHÖPFLIN ALADÁR.

Ára kötve 2 korona.

Lenhossék

Mihály dr. egyetemi tanár új könyve összefoglalja az ember szervezetére vonatkozó összes ismereteket, testünk szerveit, azoknak fejlődéséről szóló elméleteket, az embertan összes fontos tanulságait. Címe:

Az ember helye a természetben.

Ára kötve 1 K 60 fill.

Megrendelhető:

LAMPEL R. könyvkereskedése (Wodianer F. és Fiai) R.-T.-nál Budapest, VI., Andrásy-út 21. sz. és minden hazai könyvkereskedésben.

NIMRÓD

Képes vadászati és versenysport ujság.

Szerkeszti: Szabó Kálmán.

Minden számában sok érdekes vadászati fénykép-felvételeket közöl. Szakszerű cikkeit ismert íróink írják. Rovataiban minden vadászati ügyben felvilágosítást kap az olvasó és az összes bérbeadó vadászterületek árverésének idejét közli.

A diszesen kiállított lap havonként háromszor jelenik meg és előfizetési ára félévre 6 kor.

Mutatványszámot a kiadóhivatal szívesen küld Budapest, IV. ker., Egyetem-utca 4. sz. (Franklin-Társulat.)

BEKÖTÉSI TÁBLÁK

a 'Vasárnapi Ujság' 1914. évfolyamához, első és második félv. — Két kötet.

Ára bérmentesen küldve 5 K. Az öszezget postautalvány útján kérjük megküldeni.

A 'Vasárnapi Ujság' kiadóhiv. Budapest, IV. kerület, Egyetem-utca 4-ik szám.

4. SZ. 1915. (62. ÉVFOLYAM.)

SZERKESZTŐ HOITSY PÁL.

BUDAPEST, JANUÁR 24.

Szerkesztőségi iroda: IV. Vármegye-utca 11. Kiadóhivatal: IV. Egyetem-utca 4.

Egyes szám ára 40 fillér.

Előfizetési feltételek:

Egészévre — 20 korona. Félévre — 10 korona. Negyedévre — 5 korona.

A 'Világkrónika'-val együtt negyedévenként 1 koronával több.

Külföldi előfizetésekhöz a postailag meghatározott viteldij is esatolandó.

A SRAPNEL GYUJTÓZSINÓRJÁNAK BEIGAZÍTÁSA, HOGY A KELLŐ TÁVOLSÁGBAN ROBBANJON.

AZ ÉSZAKI HAROSTÉRRŐL. — Balogh Rudolf, a harostérre kiküldött munkatársunk felvétele.